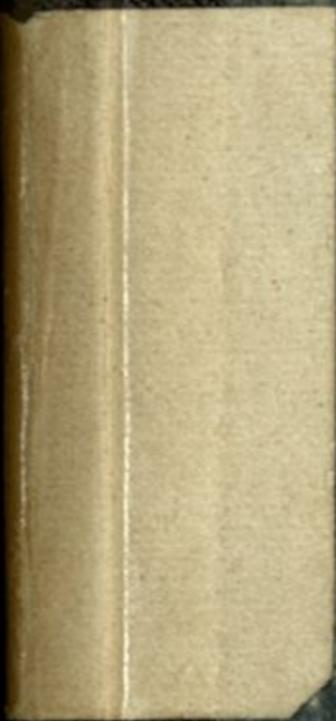

VII,
B, 36100,
g.

36100, VII, B, g.

36100, VII, B, g

197/10
part

Slovenski šaljivec.

Zbirka

najboljših kratkočasnic v prosti in vezani besedi.

Spisal, nabral in priredil

Silvester.

030044479

V Ljubljani.

Založil ANTON TURK, knjigar.

1900.

Črevljar Bucek pred sodnijo.

Sodnik: „Vi ste torej črevljar Bucek?“

Bucek: „Da, da, gospod sodnik! To mi je čast biti Bucek. Pa, gospod sodnik, ne delajte se, kot bi me ne poznali. Kaj bi naj bil družega, kakor Bucek? Bucek sem Bucek in ostanem Bucek, vedno isti, kateri sem bil. Čemu torej to vprašanje o moji pričujočnosti na svetu? Na mojo posvetno pričujočnost zanesete se pač kaj lahko; jaz sem Bucek in ostanem — — —“

Sodnik: „Za božjo voljo! Ne govorite mi toliko! Odgovarjajte samo na vprašanja, katera vam stavim. Vi ste doma na Kranjskem — kaj ne?“

Bucek: „Ne, nisem doma na Kranjskem; Bucek je doma le v Ljubljani!“

Sodnik: „Koliko ste stari ali — kedaj ste rojeni?“

Bucek: „Če sem kedaj rojen? Da, da, gospod sodnik, rojen sem, rojen. Hočete mi li kaj podariti na moj rojstni god, ker me vprašate po mojem rojstnem dnevu? Glejte, minulo sredo pred štirinajstimi dnevi bil sem ravno za leto stareji od lani. Takrat pa sem štel svojih tri in trideset let po Adam Rizejevem računskem navodu.“

Sodnik: „Katere vere ste?“

Bucek: „Ce kaj verujem? — O, jaz sem jako lahkoveren človek in verujem vse, kar mi kdo pove.“

S o d n i k: „Ne — menil sem, ste li katoliške, protestantske ali kake druge vere?“

B u c e k: „A tako! No, jaz sem katoličan, o čemur se lahko takoj prepričate, ako se peljete v Ljubljano ter tam vprašate, kje je Bucek vpisan v krstni knjigi.“

S o d n i k: „Ste imeli že kedaj opraviti sè sodnijo in ste bili že kedaj kaznovani?“

B u c e k: „Tega pač ne; samo dvakrat stal sem pred sodnikom. Prvikrat, ko nisem imel dela in sem skušal od solnca in vetra živeti, kar pa je baje prepovedano. Drugikrat pa sem imel sè sodnijo opraviti, ker sem si bil pri nekem bogatem peku, katerega sem pa prej pozabil dovoljenja vprašati, izposodil dva hleba kruha. No — in tretjikrat imel sem sodnjisko preiskavo, ker sem našel celo novo podkev.“

S o d n i k: „Bežite, bežite! Radi najdene podkve gotovo niste bili pred sodnijskim stolom. Pa po vašem celem govorjenji se mi dozdeva, kakor bi bili nekoliko nori!“

B u c e k: „Kaj? — Jaz nor? — Kako? — Bucek bil bi nor? — Bog me varuj tega! Toda verjamite mi, jaz zdavna nisem tako nor, kakor ste vi — — (tukaj nekoliko pokašlja) — — prej menili. Naj vam povem celo reč. Glejte, res sem bil našel celo novo podkev na cesti, katero sem si seveda spravil domu. Pa, ko si jo doma bolje ogledam, zapazim, da je visel na njej — cel živ konj. To ravno pa je bilo za mene smola. Kajti zaprli so me, ker so me obdolžili tatvine, konjske tatvine.“

S o d n i k: „Tako, tako! Toda prej ste rekli, da ste bili samo dvakrat pred sodnijo, ali kakor ste zdaj pripovedovali, zgodilo se je to že trikrat.“

Bucek: „Da, da, gospod sodnik! Meni namreč se ne zdi vsaka reč tako važna, posebno pa tukaj ne, ker sem bil vsakikrat nedolžen. Saj pa tudi ni šteti vsaka malenkost, kakor vam hočem jedno povedati.

Nekoč sem prodajal v Ljubljani zijala, kar se po domače pravi, nisem imel dela. Koj me zgrabi policaj in me odvede pred sodnika. Ta me vpraša, kaj sem in kaj najbolje znam. Rekel sem prav pošteno, da sem črevljar in da znam dobro podplate nabijati, na kar me še vpraša, čemu več ne delam, če mi je morebiti zmanjkalo podplatov. Jaz pa sem se lepo oglasil in rekel, da še imam dva podplata, katera mi je — dal Bog, namreč na vsaki nogi jednega.

Nadalje vprašal me je še sodnik, če sem že kedaj potoval po tuji zemlji. Odgovoril sem, da sem vedno potoval po tuji zemlji in sicer najdalje takrat, ko sem šel iz Ljubljane tjakaj v — Kočevje. Kakor vsikdar imel sem tudi takrat prav, toda sodnik je rekel, da si brijem ž njega norce. Ko sem pa omenil, da ne znam briti in ko sem mu dokazal, da ni ne ped zemlje moje, da mi je torej vsak prah tuja zemlja, dal me je takoj zapreti — seveda celó po nedolžnem. Kaj ne, gospod sodnik?“

Sodnik: „Že vidim, da ste vi jako zreli ptiček! Le pojdite mi za zdaj v zapor. Kajti dokler si ne vpravnam vsega gradiva, nočem se z vami pričkati.“

B u c e k (ki odhaja z orožnikom v zapor): „Me jako veseli, strogi gospod sodnik! Sicer pa mi verjamite, dokler nimam perut, nisem in ne bom ptič. Raji še pa vedno ostanem, kar sem, namreč — Bucek črevljar!“

Če imaš smolo.

Predstavljam se slavnim čitateljem, imam čast biti bogat žid David Mojzele. Do sedaj sem še neoženjen, kar zna morebiti katero osebo zanimati, vendar sem se nekoč skoraj vpregel v zakonski jarem. Nevesta bila je neki bogata, bila je lepa in bila je — tudi židinja. Pa če je človeku odločena smola, tedaj ima smolo in naj učé vsi rabinci celega sveta drugače. Vi se mi bodete morebiti smejali, ko vam pripovedujem mojo smolo; toda verjamite mi, jaz se takrat nikakor nisem smejal in še dandanes praskam se za ušesi, kolikorkrat se spomnim moje vožnje iz Ljubljane k nevesti v Trst.

Moja izvoljenka, s katero sem se bil pismeno seznanil, bila je bogata vdova in je bila voljna podati mi roko v zakon, samo osebno me je hotela prej videti. Da bi se ji dopadal, dal sem si na Dunaju pri najdražjem krojaču narediti najfinejšo obleko, katero sem si lepo zložil v kovček, kajti preobleči hotel sem se še le v Trstu, ker se lahko obleki na potovanju kaj zgodi. Kovček oddal sem na kolodvoru v tovorni oddelek, ker bi mi bil v vozu napoti in ker sem se hotel nekoliko „nobel“ peljati, kupil sem si vozni listek za prvi razred. Že sem sedel v vozu, kar pride železniški sprevodnik, pogleda moj vozni listek, ga naluknja in pripomni: „Ste li tudi dobro izročili in priporočili vaš kovček, da ne zaostane? Kajti te dni je grozno mnogo blaga za odvožnjo.“

V skrbeh skočim brzo iz voza in hitim v pisarno vprašat, kjer se mi zatrdi, da je moja reč že na vlaku. Pomirjen hitim nazaj, pa že je vlak zažvižgal in se mi pred nosom odpeljal. V prvi

sili zgrabim klobuk in mahaje ž njim hitim nekaj časa za vlakom, kričé:

„Vzamite me sè sabo! Imam ja vozni listek za prvi razred in — v kovčeku odpeljete mi mojo najfinejšo obleko!“

Pa vse zastonj. Strojevodja se mi le debelo nasmeji, nekdo iz voza pokaže mi dolg nos in vlak zgine mi kmalu izpred očíj.

Zgodila pa se mi je ta prva smola popoludne.

„Prav za prav imaš jutri še lepši in ugodnejši čas!“ sem se tolašil in družega dne sem se zjutraj kaj podvizal, da bi mi je vlak zopet ne pobrisal. Tudi zdaj pride sprevodnik in zahteva listek.

„Gospod Mojzele, ta nič ne velja!“ me opomni — „ker je od včeraj in že naluknjan!“

Zopet sem moral iz voza in iti vozni listek zamenjat. Toda uradnik pri denarnici mi ga ni hotel zamenjati, in z besedami: „Morate si že nov listek kupiti, če se hočete peljati!“ porine mi starega in novega ven pri oknu. Jaz pa sem včasi tudi rad bahat in mu rečem:

„No, no! Saj še imam toliko in tudi nekoliko več denarja. Stari listek bodem pa že vporabil, le glejte kako!“

Po teh besedah zažgem si ž njim fino smodko in že jo hočem odriniti, kar mi nekdo poleg mene reče:

„Meni se pa celo tako zdi, kakor bi si bili smodko zapalili z novim!“

Osupel pogledam, ako ima prav in — bilo je res. Kaj mi je bilo zdaj družega storiti, kakor vpričo na glas se smijoče množice še enkrat kupiti nesrečen papir. Na vlak in tudi v Trst prišel sem sicer brez vsake nesreče, toda tu začela se je za me nova smola.

Prvi pot v Trstu bil mi je v kolodvorsko založnico vprašat po mojem kovčeku.

„Gospod Mojzele“, bil je odgovor, „ker se kovčekov posestnik ni ž njim vred pripeljal, poslali smo kovček nazaj v Ljubljano.“

Same jeze vdarim se s pestjo ob čelo in se s popoldanjim vlakom popeljem za obleko, kajti brez nje nisem hotel pred bogato Saro.

Prišedši v Ljubljano hitim koj gledat za kovčekom; kdo pa popiše mojo žalost, ko zvem to le:

„Kovček prišel je res včeraj nazaj v Ljubljano, a ker smo vedeli in videli, da ste se z drugim vlakom odpeljali, poslali smo ga za vami. Mora biti tedaj v Trstu.“

Tukaj ga imate! Ali je kdo že doživel kaj takega? Niti jeziti se nisem mogel več. V vsej svoji smoli odpeljem se zopet v Trst in tukaj nalletim ravno še prav na svoje blago, katero so ravno zopet hoteli poslati v Ljubljano. Vesel pograbim kovček, najmem lepo kočijo in se odpeljem v najboljši tržaški hotel. Tukaj se takoj preoblečem v svojo fino obleko in povem vam, pristojala mi je tako izvrstno, da sem bil — ko sem se ogledoval v ogledalu — celo zaljubljen v samega sebe.

Na ulici čakal me je že najlepši voz celega hotela in brž odpeljem se k bogati Sari. Ko izstopim pred njeno hišo, pride mi nasproti vratar in mi sporoči sledečo najnovejšo novico:

„Imam od moje premilostljive gospe na vas njen poklon! Moja gospa vam naznanijo, da so se ravno pred nekaterimi urami zaročili z bogatim židom Natanom, ker niste vi dospeli ob času, ob katerem ste bili obljubili priti.“

„Kje pa so milostljiva gospa, da se vsaj še opravičim in morebiti še vse popravim?“ vprašam ves potrt.

„Niso več doma, ker so se nekam odpeljali, od koder — (kraja ne smem imenovati) — se vrnejo še le po poroki z gospodom Natanom.“

Oj smola črez smolo!

Lahko si mislite, kako sem se občutil po tej novici in to še posebno tedaj, ko sem preračunal, koliko me je stala nova obleka, koliko vseh šest vozni listkov, koliko kočija in koliko hotel. Nevoljen hitel sem peš z nesrečnim kovčekom na kolodvor in sem se odpeljal domu v Ljubljano, toda ne več v prvem, ampak v tretjem razredu.

V prvi svoji jezi hotel sem tožiti železnico in zahtevati od nje odškodnine, pa ko sem se prvo noč dobro naspal, bil sem pametnejših mislij in sem se tolažil z besedami:

„Če je komu odločena smola, tedaj pač ima smolo! In pri teh besedah ostanem, naj tudi vsi rabinci celega sveta učé drugače.“

Trikrat navihal.

Okrajno sodišče trga Š. izročilo je orožniku Štrcelju nevarnega tatu, kateremu so po domače pravili Grabež, naj ga odvede k okrožnemu sodišču v C. Ker je bil Štrcelj znan kot jako dobra duša, zabičili so mu še posebej, kako mora paziti na hudodelca, da mu ne uide. Pot bila je precej dolga in ko prideta v mali tržič L., bila sta oba že jako utrujena.

Do sedaj korakala sta bila le molcé, gredé mimo pekarije pa se oglasi Grabež in reče:

„Oh, gospod žendarm, strašno sem lačen! Smem li tukaj noter iti po kruh?“

Orožnik ga začetkoma noče uslišati, a slednjič se mu jetnik vendar le vsmili in dovoli mu iti po kruh.

Ker pa ni Grabeža tako dolgo nazaj, začne Štrcelja zelo vznemirjati in naposled gre sam za njim pogledat. Pa, nesreča! Kletka, ali prav za prav pekarija bila je prazna in ptič že Bog ve kje. Hiša imela je namreč na dve strani izhod in pri drugem bil jo je Grabež pobrisal.

Toda ni se dolgo veselil zlate prostosti. Že v nekaterih dneh imeli so ga zopet in naš Štrcelj spremljal ga je vnovič na okrožno sodišče v C. Kakor prvikrat prideta tudi danes po stari poti v tržič L. in tukaj do znane pekarije z dvema izhodoma.

„Gospod“, prosi Grabež, „smem li iti po kos kruha? Neizrečeno sem lačen!“

Štrcelj si misli:

„Čakaj le, čakaj! Videl boš danes, kako premeten je tvoj varuh.“

Pusti ga torej v pekarijo, sam pa hiti brž okoli hiše in pričakuje pobeguna, misleč si, da bode danes tudi pri drugem izhodu ušel. Pa bodi si, da je hotel biti Grabež danes pošten ali kaj — danes vrnil se je pri prvih vratih. Ker pa ni našel orožnika na svojem mestu, si lahko mislimo, kaj je storil. Zopet jo je pobrisal in pustil orožnika tako dolgo čakati, dokler ni sam poizvedel, kje so mu skuhalo juho. Ves potrt vrnil se je domu.

Nekaj tednov dihal je Grabež vendar le čisti prosti zrak, dokler ga niso zopet vlovili. Ker pa je sodnija hotela Štrcelju dati priložnosti, naj svoje storjene napake poravnava, zato mu še v tretje izroči Grabeža.

S trdnim sklepom, ne ga več pustiti v pekarijo, tira Štrcelj svojo ovčico skozi trg L. in ga srečno privede do omenjene hiše.

Kdo pa bi si bil mislil, da bo Grabež tako predrzen ter bo zopet prosil, naj ga orožnik pusti v tisto nesrečno hišo, iz katere mu je bil že dvakrat ušel.

Osorno se zadere Štrcelj na Grabeža in ga poriva dalje. Toda Grabež začne tako lepo prositi in se tako milo jokati, da se slednjič vendar le smili predobrosrčnemu orožniku. Zvest svoji zaobljubi, tatu ne več pustiti v pekarijo, veli mu Štrcelj na cesti ostati in — gre sam po kruh. Hitro ga plača in še hitreje skoči zopet na cesto, pa — dobrega Grabeža že v tretje ni bilo nikjer.

Svojo nerodno butico preklinjaje vrne se orožnik nazaj v Š. in v tla gledaje ovadi sodišču svojo opetno nezgodo. No, nos, katerega je dobil od svojih višjih, ni bil baje kaj kratek in ko so po kratkem odmoru zopet imeli Grabeža, poslali so ga zopet okrožni sodniji v C., a gnal ga ni več — naš Štrcelj.

Vrag v sodu.

Ko človek si prvi je sod naredil
 In v njega si prvo je vince nalil,
 Spoznal vam kaj hitro blago je žlahtno
 In piti ga hodil vsak dan je slastno.
 On živel je dolgo, bil vedno je zdrav
 Tako, da se še smrti ni bal nič kaj prav.

A kaj, ko obišče ga necega dne,
 Ko ravno pri sodu se srce mu vne,

Sam satan, ki hoče ga vzeti s sebo,
Rekoč, da pijanec ne pride v nebo,
Ker svetci so bili vsi trezni ljudje,
A on pa nezmernež je prve vrste.

Naš Miha je v sili in ves prestrašen,
Ne ve, je to šala, resnica li sen;
Pa vragec ga hitro o vsem pouči,
Za roko ga suče, za tilnik drži,
Od soda ga vleče pred vrata na pot,
Pa Miha se brani in zgrabi za plot.

Zdaj začne prositi in slednjič se vda,
Če enkrat mu satan le piti še dá.
Ta res se usmili nesrečnika tam
In vince poskusi zdaj piti še sam,
A pil ga je preveč, popil ga je vse
In vendar še žejnega čutil se je.

Prekanjeni Miha ve dober nasvet,
Pove ga koj vragu, ki upa mu spet:
„Na dnu še tu notri je vinca dovolj! —
Če tankega storiš se, kot je ta kol,
Bo luknja za pipo kaj dober ti vhod,
Da lahko izpiješ, izližeš ves sod.“

Zveseli se vragec in stori tako,
Preveč ga znorilo je dobro blago.
A Miha prekanjeni seže brž v žep,
Iz njega privleče pripravljeni čep,
Zabije ga v luknjo močno in hudo,
Hudoba da nič več mu strila ne bo.

Tako se je rešil iz vragovih rok,
Podaljšal si nekaj življenja je rok.
A satan še vedno vam v sodu tiči,
Zato pa nas vince kaj rado nori,
Ker v tistem sodu gotovo je vrag,
Iz kojega vino nas vrže za prag.

Žlobodranje o britju.

Prej nekdam, ko sem se moral še sam briti, bili so za me žalostni časi, in voda, katera mi je o taki priložnosti iz očij tekla po licu in po bradi, ne dá se meriti na litre.

Še predno sem mogel pripraviti milo tako, da se je penilo, penil sem se že sam — same jeze.

Britve pobrusiti nikdar nisem znal in radi tega bril sem se, da je bilo joj! Po licu rezala je še precej gladko in srečno, pa ko je prišla do tistega historičnega mesta, kjer rastejo tako zvane „kozje brade“, ali pa do malega zaliva med nosom in usti, takrat pač je bil „Miha v sili“.

Strgalo in prasketalo pa je, da je moj tovariš, stanujoč v sosedni sobi, unkraj tanke stene mislil, da se je v les njegove postelje zaril lesni črv.

No — in posledki take „krvave bitke“ poznali so se v mojem licu še po teden dni.

Da bi otel domovino te velike nevarnosti, začel sem, kadar je bil „Mojzes v mahu“, zahajati v brivnico. Zdaj se je še le za me, kar se tiče britja, začela prava zlata doba.

V nekaterih trenutkih naslikal mi je brivec sè svojo spretno roko celo zimsko krajino v obraz in britva njegova rezala je črez hribe in doline, da je bilo kaj. Še nekaj potez, potem — švip! in zginila je raz obraza, še predno si se nadejal.

Brivec! Pomladitelj vseh zaraščenih in kosmatih krink, smrtni sovražnik vseh predolgih in sitnih brad, bodi ti srčna hvala v imenu vseh poštenih možakov in golobradcev, tvojemu imenitnemu poklicu pa doneča slava!

Saj je pa tvoj stanovski poklic zares imeniten in časten, ker so ti dovoljene razne prostosti, katerih se ne smejo drugi na noben način posluževati, ako nočejo imeti neprilik.

Tako n. pr. smeš samo ti najvišje mogočnjake, ministre, cesarje in kralje „za nos prijeti“, smeš razne kosmatince in zarobljence obriti in najmodrejšim možem kaj „navesiti“, če že družega ne, vsaj beli prt okoli vratu.

Pri tem belem prtu pa se spominjam še nekoga, s katerim hočem moje žlobodranje končati. Tudi ta brije kaj spretno in navesi starim kakor mladim bel prt. On brije vse po vrsti in brez izjeme in se imenuje — smrt. Kakor pravijo, nima britve, temveč ima koso, s katero pošlje vse obrite v tisto srečno deželo, kjer se ni treba briti.

Tri in tri.

Pri oknu deva je sedela,
Ki še le dvajset let je štela,
Šest kit ob straneh je imela;
Na desni tri, na levi tri.

Po cesti fantič mlad prihaja,
Doma iz bližnega je kraja,
Šest las pod nosom veter maja:
Na desni tri, na levi tri.

Klobuk mladenič z glave sname,
Ljubezen v srcu se mu vname,
Deklič koj šest poljubkov vjame:
Na desno tri, na levo tri.

Pa smola! Oče tozameri,
Ki živel je po stari veri;
Zaušnic fantu šest odmeri:
Na desno tri, na levo tri.

Razmišljen profesor.

Profesor Sulfurij, veleznan naravopisec, bil je zelo zamišljen. Nekoč, ko se je ravno pripravljaj, da spiše velikansko debelo knjigo o „lužnih žabah“, stopal je ob ribniku gor in dol. Hotel je namreč vjeti kako žabo, da se prepriča, kolikokrat tem živalicam žila vdari v eni minuti.

Slednjič vendar naleti na zaželjeno stvar ter se ji pazno bliža. Že jo ima — (žabe loviti zna je on izvrstno) — a nesreča hoče, da pride v svoji kratkovidnosti, ki je najbolji znak vseh učenjakov, vodi preblizu.

Naenkrat sliši se glasen: štrbunk! — gospod profesor bil je padel v vodo.

Vsakdo bil bi v takem položaju žabo spustil, le naš učenjak ni tega storil; z nežno, sicer pa jako lepo živalico v roki izkobaca naravopisec ves moker na suho, potegne uro iz žepa ter pazno šteje udarce žabje žile.

Ko je bil sè svojo učeno in človeštvu prekoristno preiskavo gotov ter ni več potreboval žabe, misli jo vreči nazaj v vodo. Pa prvi nesreči sledila je zdaj druga.

V svoji razmišljenosti namreč vrže gospod profesor mesto žabe — uro v vodo, mesto ure pa vtakne — žabo v žep in gre mirno domov.

Domov prišedšega čakala je že večerja. Vsede se torej z ženo za mizo in ker ga žena začne kregati, čemu danes tako pozno prihaja, hoče pogledati na uro. Komaj pa seže v žep in že hitro nekaj ven potegne, kar pa ni bilo uri ali kakšni taki pripravi celo nič podobnega.

Predno se še prav zave, sedela je že lepa rujavo-zelenkasta žaba — sredi sklede.

Kaj je gospod profesor nadalje storil, ni znano. Samo toliko se je zvedelo, da so svinje družega jutra kaj dobro zajutrekovale.

Gospa profesor pa je bila baje nekaj dni bolana — samega prestrašenja in še dolgo po tej dogodbi ni imela pravega teka.

Korenit odgovor.

„Je li res, da pridejo Slovenci kakor mlade mačke celo slepi na svet?“ vprašal je Nemeč slovenskega kmeta, da bi ga zbadal.

„Seveda je res“, odgovori celo resno kmet, „a zato pa pozneje tem bolje vidijo, tako, da na prvi pogled takega zabitega norca, kakor ste vi, znajo ločiti od drugih pametnih ljudij.“

Bržčas je imel prvi dovolj odgovora, kajti brez kake opombe šel je svoj pot dalje.

Čudno razlaganje.

V nekem kraju bral je krčmar v sv. pismu sledeče besede: „Ce te kdo udari za uho, podrži mu koj še drugo plat lica, da se ne bo več jezil.“ Krčmar pove ta izrek sosedu, ki je ravno pil svojo četrtnko vina in ga vpraša, ako bi bil on tudi istega mnenja. Ko mu ta pritrdi, odmeri mu krčmar brž jedno zaušnico in glej, sosed podrži res drugo plat lica še za drugo zaušnico.

Nato pa reče: „Vidiš, sveto pismo pa še pravi, da se mora vračati tudi in sicer s tisto mero, s katero smo dobili posojeno.“

Klač! Klač! — in že je imel tudi krčmar svoji dve zaušnici.

Tujec, kateri se je bil za nekaj dni naselil v sosedni sobi, pošlje svojega slugo gledat, kaj v prvi sobi tako harmonično poka.

Kmalu vrne se sluga in smeje naznani gospodu: „krčmar in sosed razlagata si stavke iz svetega pisma!“

Zamenjava.

Na njenem obrazu poprej so cvetele
Rudeče le rože in lilije bele;
Zginile so rože, le bela so lica,
Ker možu rudeča je — nosa konica.

Ni vprašal po redu.

Imeniten višji častnik pregledoval je vedno tu in tam cele vojaške oddelke. O taki priložnosti ni gledal samo, če so vojaki dobro izurjeni, ampak če so tudi zadovoljni, kar pa je poizvedoval vedno le po vojakih samih.

Nekoč pripelje se tudi ta general v večje slovensko mesto. Domači častniki so dobro vedeli, da ne bodo slovenski vojaki novinci znali odgovoriti na nemška vprašanja, a ker so vedeli red, po katerem je general izpraševal, zato so vojake že prej na pamet naučili te razne odgovore.

Stavil pa je general vedno le tri vprašanja in sicer: „Koliko si star?“ — „Kako dolgo že služiš?“ — „Dobiš res kruh in plačilo vedno redno?“

Nek vojak bil je toraj naučen odgovoriti tako le: „Koliko si star?“ — „Dvajset let.“ „Kako dolgo že služiš?“ — „Dva meseca.“ „Dobiš res kruh in plačilo vedno redno?“ — „Oboje je res, gospod general!“

Naključje nanese, da pride general ravno k temu vojaku in ga začne izpraševati, toda v nekoliko drugem redu. Ker ga pa vojak tako ni razumel, zato se ni brigal za vprašanja ter je odgovoril po vrsti, kakor se je bil naučil, tako le:

„Kako dolgo že služiš?“ — „Dvajset let!“
 „Kaj vruga, koliko si pa star?“ — „Dva meseca!“
 „To je pa že več, kot neumno! Zdaj ne vem, si li ti norec, ali sem jaz norec?“ — „Oboje je res, gospod general!“

Dve goski.

Gospod Podplat peljal se je lepega poletnega večera sè svojo ženo in hčerkico iz bližnje vasi nazaj v mesto. Žena njegova bila je kupila dve goski, kateri ste ležali zadaj na vozu. Ko se pripeljejo v mesto, pristopi uradnik ter vpraša, ako nimajo česa na vozu, o čemur bi moral gospod Podplat plačati vžitno dačo, katera se pobira v večjih mestih.

„Kakor vidite, imam dve goski na vozu“, odgovori gospod Podplat.

Uradnik pa, kateri ni videl perutnine, misli, da je gospod v šali menil obe ženski in odgovori smeje:

„Le odpeljite se, gospod! Za taki živinici ni treba plačati vžitne dače.“

Nekoliko narobe.

„Velblod more osem dni delati, pa ne pije nič!“ pripovedoval je gospod Omrzel svoji ženi, ki je bila kaj dobra pri jeziku.

„Ah kaj, to še vse nič ni!“ zavrne ga žena, „jaz poznam še celo velbloda, ki zna celih osem dni piti, pa ne dela nič!“

Gospod Omrzel molči na ta poklon — dobro ga je umel.

Šaljivi črevljarček.

Črevljarski učenec nesel je na ulici posodo, v kateri je bila prej mast. Posoda sama bila je še zdaj zunaj prav umazana in mastna. Ko zavije deček okoli ogla, zaleti se v svoji naglosti v imenitnega gospoda, ki pa je bil neizrečeno suh.

„Tepec, ali ne moreš nekoliko paziti!“ zadere se gospod. Črevljarček pa mu porogljivo reče:

„No, no! Ne razkačite se toliko! Meni se celo tako zdi, kakor bi vam nekoliko masti celo nič ne škodovalo; saj ste suhi, kakor kneftra mojega mojstra.“

Vsacemu enako pravico.

K sodnijskemu uradniku pride kmet ter reče: „Gospod sodnik, vaša krava sunila je na paši mojo tako hudo, da je — crknila. Ali morem zdaj od vas zahtevati odškodnine?“

Uradnik: „Nikakor ne, dragi prijatelj! Saj nisem jaz tega kriv, kar stori moja krava!“

Kmet zvito: „Glejte, ker ste me tako lepo podučili, hočem vam resnico povedati. Cela reč bila je namreč nekoliko narobe, ker je moja krava vašo ubila.“

„Kaj?“ skoči uradnik kvišku. „Vaša je moja sunila? Koj mi plačajte živinče!“

„Ha, ha!“ smeje se kmet, „to bi bilo pa res lepo. A jaz mislim si po vaši izjavi tako, kar je za vašo kravo prav, naj bode tudi za mojo — jaz torej tudi nič ne plačam!“

Nekoliko robato.

Moderna gospa v železniškem vozu (občutljivo): „Moj Bog, moj Bog! Moji živci — moji živci! Če bo ta vlak še dolgo tako žvižgal, tedaj ali oglušim ali pa znorim.“

Delavec: „No, no! Kakor se mi zdi, zgodi se lahko le še to, da oglušite, kajti — znoreli ste že zdavna. Ali si pa morda mislite, da bode železniški stroj radi vas žvižgal pesmico „Po jezeru bliz' Triglava“, ali pa celo kako opero, kakor so „Teharski plemiči?“

Pijančeva logika.

Pijanec (svojemu klobuku, ki mu je bil padel raz glavo): „Veš, dragi! Leži le mirno na tleh, bode te že kdo pobral. Jaz tega ne storim; kajti če te hočem pobrati, padem tudi jaz — padem pa jaz, tedaj pa mene nihče ne pobere. Bolje je torej, da grem dalje brez tebe. Ostani mi zdrav!“

Večja vrednost.

Dva poštenjaka sta se nekoč prepirala, kdo je več vreden, solnce ali mesec.

„Glej“, reče jeden, „mesec je več vreden, kot solnce, ker nam sije ponoči, kadar je tema. Solnca pa bi že ne bilo toliko treba, ker nam sveti po dnevu, kadar je itak svetlo.“

Če človek ne ve.

„Oh, predraga in premila gospica! Kako iskreno poljubil sem znamko na ovitku vašega miljenega pisma, katero sem bil zadnjič od vas prejel. Se celo zavidal sem znamko radi velike sreče, da ste se je dotaknili vaši sladki ustni, predno ste jo prilepili na ovitek. Ta porok svoje iskrene ljubezni naznani vam Vaš

do smrti vdani

J o ž e k.“

Tako je zaječal nadepolni gospodič v pismu, katero je pisal svojemu idejalu. Kako mrzel pot pa je oblil zaljubljenega mladeniča, ko je dobil od gospice ta le odgovor:

„Obžaljujem vas, pretirani norček, ker ste pi-semsko znamko zastonj poljubovali. Prilepila je nisem namreč jaz na ovitek, ampak moja stara postrežkinja Špela, — (saj jo poznate, nekoliko šepasta in krofasta je), — ki je odnesla moje pismo na pošto. To vašo nemilo nezgodo naznanja vam

Vaša

Vam posmehujoča se
K l a r a.“

Trojna kri.

Ko Noa vrt si je zgradil
Ter vanj trtice je vsadil,
Hotél je, naj močné bodó
In ni zalival jih z vodó.

Posode pa imel je tri,
Bilá je v vsaki druga kri,
To kri on skupaj vso je zlil
In ž njo je trtice pojil.

In te so zrastle kaj močno,
Rodile žlahtno so blagó,
A kdor je vživa, ta spozna,
Da v sebi trojno kri ima.

Nekojea tako rekoč
Navdaja le v a čudna moč,
Bi stepel rad se vsaki čas,
Tudi rjoveč je njegov glas.

Neslano mnogi govoré
In prav oslovski se držé,
Kadar smejó se, rigajo —
Z ušesi le ne migajo.

Še tretji so, ki pevajo
In táko razodevajo,
Da v vincu so popili ti
Res ptičev pevcev pevsko kri.

Idilično življenje.

Ona rada pesnikuje,
Za romane misli snuje,
On, ki pazi na otroke,
Dela ima polne roke.

Zjutraj ona „promenira“,
Duhovito „konverzira“,
On doma pa se požuri,
Da pomete in zakuri.

Po obedu si počije
Ona, on pa naj pomije,
A — Bog varuj — ropotati,
Kdo bi takrat mogel spati!

Ko gospa so se naspali
In po sobi pošetali,
Takrat mož se v sobo vrati
In ji mora knjige brati.

A najhuje moža bode,
Kadar njene proizvode
Mora mirno poslušati,
„Lepo, krasno!“ zdihovati.

On potem ji skuha kavo
Temno, črno, ne rujavo,
Ona pa se spreobleče,
Na obiske da poteče.

On se čuti zdaj gospoda	Brž za večer se nasiti
Le do solnčnega zahoda,	Žena — toda duhoviti,
Komunjen prihod naznanja,	Ko on išče si ležišče,
Da je sita klepetanja.	Iti je še v gledališče.

Toda, kaj bi dalje stikal!
 Dovolj črno sem naslikal,
 Káko je moža trpljenje
 Njej — idilično življenje.

Eno in isto.

Hojzele: „Kaj pa šteješ toliko na tvoje prste?“

Mojzele: „Veš, ravno sem štel, koliko hudih in jezičnih žensk je v celem hramu.“

Hojzele: „In koliko si jih naštel?“

Mojzele: „S tvojo ženo vred jih je ravno šest!“

Hojzele: „Kaj, nesramnež, ti boš mojo ženo tudi k tem prišteval?“

Mojzele: „Ne zameri, zmotil sem se! Brez tvoje žene jih je samo pet, hotel sem reči.“

Mojzele (dobrovoljno): „Tako že, tako! To je kaj družega.“

Posebna nesreča.

Jehuber: „Si že slišal, káko nesrečo je imel moj sosed?“

Nihuber: „S čim pa?“

Jehuber: „No, sè svojo jezičljivo, klepetuljavo ženo.“

Nihuber: „Ne; ali se je vgriznila v jezik?“

Jehuber: „To ne, pa padla mu je v vodnjak.“

N i h u b e r: „No, in so potem mrtvo potegnili ven?“

J e h u b e r: „Ja, vidiš — to bila je ravno nesreča, da je bila še živa, ko so jo ven dobili.“

N i h u b e r: „Ta človek ima pa tudi res povsod smolo!“

Prepričal se je.

P i j a n e c: „Ko sem še hodil v šolo, učil sem se tudi zemljepisja in takrat sem slišal, da se suče zemlja — ne pa solnce, kakor se nam dozdeva. Jaz takrat nisem tega vrjel in tudi pozneje ne, a danes sem celo prepričan, da je temu res tako. Saj se suče cela zemlja pod mojimi nogami in sicer še tako močno, da me hoče prevreči. Tak človek pa se mi zdi zares neumen, ki ne vrjame tega, o čemur so se že drugi zdavna prepričali!“

Vojaška disciplina.

V o j a k: „Naznanim, gospod stotnik, da ni celo mrtev korporal Čuček, katerega pogreb je za danes ob štirih napovedan!“

S t o t n i k: „Mrtev ali ne mrtev! — Ob štirih je pogreb napovedan — ob štirih ima se tudi korporal Čuček pokopati. Izjemši, če se sam javi k raportu, ako je mrtev ali ne.“

K o r p o r a l Č u č e k (ki se komaj privleče): „Javim, gospod stotnik, da želim k raportu, ker še nisem celo mrtev!“

S t o t n i k: „To je kaj družega! Ker se javite sami k raportu, zato ne bodete popoldne pokopani. Izostane torej pogreb!“

V brivnici.

Brivec: „Čemu se pa toliko zvijate in delate take obraze, saj moja britev dobro reže. Rezilo je z najboljšega in najfinejšega angleškega jekla.“

Gospod: „Oh, moj ljubi brivec! Saj vam verujem, da je vaša britva iz dobrega jekla, kajti odkar me brijete, ne vidim že družega, kot same iskre. Kar žari se mi že pred očmi od vašega najboljšega angleškega jekla!“

Dobra vporaba.

Kmet pripoveduje sosedu: „Ljudje mnogokrat tožijo, da imajo kislo vino. Glej, leta 1864. imeli smo tudi tako kislo vino, da je skoraj nismo mogli piti, še manj pa prodati. Dve leti ležalo nam je doma, kar nastane vojska z Italijani. Zdaj pa smo kaj lahko prodali tisto kislino, ker so jo vporabljali v vojni. Če pa misliš, da so jo pili vojaki, tedaj se hudo motiš. Ne, drugače je bilo! Rabili so namreč vino za streljanje; pa kako. Slušaj! Kamor so namreč zabrizgnili ž njim, razkropili so se takoj Italijani in tako smo leta 1866. — zmagali.“

Slabo tolmačenje.

Deklica z dežele šla je služiti v mesto. Gospod, pri katerem je služila, bil je jako bogat in ker ni imel črez dan mnogo ali celo nič opraviti, vstajal je vedno še le nekoliko pred obedom. Necega dne, ko je bila juha že na mizi, pošlje gospa deklo po gospoda, ki si je ravno s krta-

čico zmival zobe. Dekla, ki kaj takega še nikoli videla ni, tolmačila si je reč celo po svoje. Vrne se namreč in reče gospej: „Gospod pridejo bržčas kmalu obedovat, ker so že vstali in si že za obed — zobe brusijo!“

Če je učenjak.

Necega učenega profesorja naravoslovca povabi ošaben bogataš k pojedini. Ker se hoče ž njim pošaliti, postavi pred njega pečeno, jako staro kokoš. Ko jo je učenjak že nekaj časa nevstrašeno grizel in glodal, vpraša ga gospodar: „He, gospod profesor, povejte mi, kako poznate staro perutnino od mlade?“ — „Celo lahko, namreč po zobeh!“ bil je odgovor. — „Ja, kokoši pa nimajo zobov!“ — „Kokoši res nimajo zobov, toda — imam jih jaz!“

Salomonska modrost.

Hojzele: „Ti, Mojzele, slišal sem, da si ti kaj moder mož. Povej mi torej, kateri je srečnejši, tisti, ki ima 100.000 Kron, ali tisti, ki ima sedem hčer?“

Mojzele: „Srečen je po pregovoru vsak, kateri je zadovoljen. V tvojem slučaju je tisti srečnejši, kateri ima sedem hčer!“

Hojzele: „No — no! Kako še to?“

Mojzele: „Celo lahko! Tisti, ki ima 100.000 K, ni ž njimi zadovoljen, ker si jih še več poželi. Oni sè sedmimi hčerkami pa si ne želi nobene več. On je s temi zadovoljen in tedaj tudi srečen.“

Hojzele: „Vidiš, vidiš! Modrijan si pač zna v vsakem slučaju pomagati.“

Ženska v zgodovinski obliki.

Življenje vsake ženske je od 18. do 25. leta sedemletna vojska njenega srcá s pametjo.

Od 25. do 55. leta je tridesetletna vojska ženske narave s krojačem.

Od 55. leta naprej pa je trdovratna bramba rušeče se razvaline proti naskakujoči starosti.

Muhe na deželi.

Meščan na deželi: „Moj Bog! Kako lepo in prijetno bilo bi pri vas na deželi, ako bi le ne imeli toliko sitnih muh.“

Kmet: „Da, veste gospod, te muhe so same meščanske muhe, ki se pritepejo čez leto k nam na zdrav zrak; kajti po zimi ni videti pri nas na deželi ni jedne muhe.“

Smodke na seženj.

Pri neki igralski igri moral je imeti jeden izmed igralcev smodko v ustih, katera pa je bila vsled varčnosti gledališkega ravnatelja — iz lesa. Prigodi se pa, da pade ta smodka igralcu na tla in seveda nenavadno zropoče. Gledalci, ki so koj vedeli, pri čem so, začnejo se na ves glas smejati. Samo igralec ostane resen, pobere smodko in vpraša ravnatelja: „Prosim, ljudje bi radi vedeli, po čem vi seženj takih smodk kupujete!“

Čemu ni vprašal.

Orožnik zapazi precej daleč pred seboj v ravnini moža s puško. Hoteč mu pregledati lovsko izkaznico, začne se mu bližati. Toda mož se mu umika, kar vzbudi v orožniku sum, da je bržčas lovski tat. Orožnik požuri svoje korake, a tudi mož začne bežati. Ko ga čez četrto ure zasleduje, pride mu vendar tako blizu, da ga že hoče zgrabit. V tem trenutku pa spleže begun kaj spretno na drevo, vzame iz lovske torbe kruh in meso ter začne mirno zajutrekovati. Na orožnikovo povelje: „Pojdite dol!“ se mož še ne zmeni in ostane miren tudi potem, ko začne po dolgem čakanji orožnik sam plezati na drevo.

„V imenu postave pokažite mi vašo lovsko izkaznico, če jo imate!“ zakriči orožnik in zgrabi obedovalca.

Ta mu mirno pomolí dotičen listič.

„Lovska izkaznica je docela v redu!“ reče začuden orožnik.

„Seveda je!“ bil je odgovor.

„Čemu ste tedaj bežali pred menoj?“ bilo je nadaljno vprašanje.

„Sem vam li rekel, da morate za menoj hiteti?“

„Čemu ste pa splezali na drevo?“

„V plezanji uriti se je moja navada, ker sem ud požarne brambe, rekel pa nisem, da morate vi tudi za mano.“

„Čemu mi pa niste nič rekli?“

„Veste, moja navada je ta, ne prej odgovoriti, dokler me kdo ne vpraša. Bi li bili vi to storili, prihranili bi si bili lahko mnogo časa in mnogo truda!“

Praznovernež.

Mož, ki bil je silno praznoveren,
 Modremu Solonu nekoč reče:
 „Strah kako navdaja me nezmeren,
 Ker sanjalo se mi je sledeče:
 Stali črevlji moji so mi v koti,
 Kar se miška jih premala loti
 Ter celo povžije — kako čudo!
 In glej, ni li to znamenje hudo?“

Solon pa še moža ne pogleda
 In nevoljen ves se v stran obrne,
 Ker neumna ga jezi beseda,
 Torej možu urno to zavrne:
 „Črevelj če mi miš pojé, je hudo,
 Vendar ni nikar še tako čudo,
 Kakor bi je jaz še bolje vedel:
 Če bi namreč — črevelj miš pojedel!“

Voščilo jezičnici.

Dokončala danes let
 Ravno si desetkrat pet,
 Torej voščim ti vesel:
 Da bi vrag te še ne vzel
 Enkrat še toliko let,
 Kakor je desetkrat pet.

Razvada to ni.

Nedavno me skara
 Prijatelj tako:
 „Prešembrana para!
 Kaj neki je to,

Da luna dopada
 Devojkam se bolj,
 Kot dečkom? — Razvada
 To slaba je zgol!“

A jaz mu zakličem:
„Razvada to ni,
Da ravno dekličem
Do lune se zdi,

Ker v luni — joj mene! —
Možá je obraz
In nikedar žene! —
Teh mislij sem jaz.“

Spomini.

Postarna devica
Na pragu stoji
Ko njena desnica
Več pisem drži.

Ta pisma spomini
Na prejšnje so dni,
Ki stari zdaj Mini
So solnčni bili.

Deklina prebira
In briše oči,
Podpise izbira,
Oko ko solzi.

Ker takrat nosila
Visoko je nos,
Bi zdaj ga ljubila,
Če prišel bi bos.

Pa zdaj le naj zabi,
Ne bode ga več,
Naj pisma pograbi
In vrže jih v peč.

Tatvina z dovoljenjem.

Premeten tatič gre v cerkev čakati priložnosti za svoje dolge prste. V nekoliko temnem kotu stala je spovednica, v kateri je ravno spovedoval duhovnik. Tatič zapazi, da ima lepo zlato uro in zlato verižico. Brž mu sine dobra misel v glavo.

„Danes hočem enkrat brez greha krasti!“ mrmra natihoma in poklekne k spovedi. Ko je začetne molitve opravil in začel grehe naštevati, stegne roko po uri in jo začne spretno in počasi izmikati.

„Gospod duhovni oče, jaz kradem!“ spoveduje se dalje.

„Pri spovedi govori se v preteklem času in se reče: kradel sem!“ pouči ga spovednik.

A že je imel tat uro v žepu in zato brž popravi svojo napako in reče: „Da, gospod, vkradel sem!“

„Kaj pa si vkradel?“

„Gospod, zlato uro z verižico!“

„Vidiš, če se hočeš prav poboljšati, moraš uro kot vkradeno blago vrniti.“

„Gospod spovednik, tukaj je ura!“ Tat pomoli vkradeno reč duhovniku, kateri je pa ne pogleda in reče:

„Kaj bodem jaz z vkradeno uro? Jaz je nočem!“

„Oh gospod, kaj pa naj storim, ker tisti, kateremu sem uro vkradel, nje noče nazaj?“ zdi huje tat.

„Če je pa noče nazaj — kar je gotovo čudno — tedaj jo pa obdrži!“

„Hvala!“ reče še tat, ko je bil sè spovedjo gotov in se umakne.

Ko hoče spovednik kmalu potem na uro pogledati, spozna celo prevaro in skoči iz spovednice, a o tatu ni bilo nobenega sledu več.

Draga slika.

Imeniten slikar stopal je za kratek čas po ulicah Dunajskega mesta. Tu pride do hiše, v kateri so ravno razprodajali pohištvo uboge vdove, katera ni mogla najemnine plačati. Surovi gospodar sam kupoval je najraji ter je gledal, da spravi celo ropotijo na se. Ravno pride stara, zakajena

podoba na vrsto. Ceni se na eno krono. Slikar pa stopi bliže, začne podobo ogledovati in zakliče: „Jaz dam dvajset kron!“

Brž zakliče gospodar sam: „Petdeset kron!“

„Sto kron!“ oglasi se slikar.

„Dve sto dam pa jaz!“ zadere se zopet gospodar.

Tako sta poganjala ceno vedno više, dokler ne obljubi gospodar pet sto kron. Ker slikar molči, dobi prvi podobo. Brž stopi k slikarju in mu reče:

„Gospod, kdo pa je slikal to staro podobo, ker ima za vas toliko vrednosti?“

„Tega vam pač ne morem povedati!“ bil je odgovor.

„Koliko je pa tedaj vredna?“ — „Koliko? Hm!“

„Še ene krone ne!“

„Čemu ste pa jo hoteli za štiri sto petdeset kron kupiti?“

„Ker sem vedel, da bode te vi še več ponudili in ker sem vas hotel kaznovati za vašo nevsmiljenost. Vdovi bode nekoliko pomagano in sama bode tako pametna, da si poišče drugo stanovanje.“

Peklenski ogenj.

Vojaški duhovnik bil je nekoč pri veliki vojaški vaji, kjer se je posebno grozno streljalo, navzoč. Po končani vaji približa se mu general in mu reče: „Gospod, kaj ne, danes ste si pač lahko predstavljali peklenški ogenj!“

„Da!“ odgovori duhovnik, ki je dobro poznal svojega moža, „posebno, ko sem vas, gospod general, videl sredi ognja!“

Nadležno posojilo.

Prebrisan rokodelčič potoval je z nekim židom v bližnje mesto. Razun male torbice moral si je še nesti težek plašč. Ko prideta do prve gostilne in spijeta vsak svojo četrтинko vina, reče rokodelčič: „Moj Bog, zdaj nimam nič denarja, da bi plačal. Bodi tako dober in posodi mi goldinar. Kadar prideva v mesto, hočem ti ga vrniti.“

Žid mu seveda noče posoditi, dokler mu rokodelčič ne zastavi plašča. V potu svojega obraza vleče potem žid zastavljen plašč do mesta, rokodelčič pa prav polahno stopa sè svojo torbico. Ko prideta do zaželjenega kraja, seže rokodelčič v žep in privleče iz njega goldinar, katerega vrne upniku rekoč: „Tukaj ti vračam posojeni goldinar in se ti prav lepo zahvaljujem, da si mi moj plašč tako daleč zastonj nesel!“

Imenitno naznanilo.

Pred kratkim bila je ura ukradena, katera je vredna petdeset goldinarjev. Če jo tat nazaj prinese, povemo mu zastonj, kje lahko ukrade uro, katera je vredna dvakrat toliko.

Slabo maščevanje.

Nek mesar imel je za soseda peka, kateri je bil na glasu, da peče jako mali kruh. Ko gre nekega dne mimo pekarije, pride mu pek nasproti in ga vpraša: „No, sosed, od kod pa prihajaš?“

„Od kod? Pri tebi kupil sem si dva hleba kruha!“

„Kje pa ju imaš?“

„Pod kapo ju nesem; imata ravno dovolj prostora.“

Pek vtakne robato šalo v žep in molči, a misli si, da že pride čas, ko se hoče maščevati. In res, srečata se čez nekaj dni na ulici. Ker pa pek nič ne reče, vpraša ga mesar: „No, sosed, od kod pa prihajaš?“

„Pri tebi sem bil in sem si kupil telečjo glavo!“

„Tako; če je pa ni nikjer videti!“

„Le poglej sem, tukaj pod kapo jo imam!“ odreže se pek in gre vesel dalje, misleč si, da se je res dobro maščeval. Pa tudi mesar se je smejal, misleč si: „Imaš jo res pod kapo.“

Čudna bolezen.

Konjski mešetar se je bil že tako izvežbal v lažeh, da se je navadno pri desetih besedah najstkrat zlagal. Necega dne zboli; žena pošlje po zdravnika.

„Kaj pa je vašemu možu?“ vpraša vstopivši zdravnik. „Gotovo se ga je bil preveč nalezel!“

„O ne, gospod, bil je poklican k sodniku za pričo; a ker je moral cele pol ure samo resnico govoriti, dobil je mrzlico.“

Nesrečen medved.

Medved bil je prodrl v neko hišo. Žena, ki je bila sama doma in ker je bila temna noč, misli, da je prišel njen mož pijan domu. Ne da bi vžgala poprej luč, tekla je v vežo in začela obdelavati

medveda, da je bilo groza. Ko se medved konečno žene oprostí, popiha jo najst ur daleč, brez vsake zamude. Mislil pa si je: „Ubogi mož, ki ima tako ženo!“ Bil je pa tako razdelan, da so se ga drugi medvedi sramovali.

Čudno mnenje.

Ko je Jurče prišel prvičrat v mesto, srečal je imenitnega gospoda s svetlim visokim cilindrom. „O joj!“ začudi se Jurče, „pri nas ‚biksamo‘ le črevlje, tukaj pa tudi klobuke.“

Izpraševanje vesti.

„Kako pa ti, Jaka, vest izprašuješ?“ vpraša župnik pri izpraševanju že odraslega možakarja.

Jaka: „Predno grem k spovedi, naklestim vselej svojo ženo prav pošteno in v svoji jezi našteje mi ona vse moje grehe in tudi take, katerih bi se sam nikdar ne spomnil.“

Ovce bo pasel.

Na Koroškem se je kmetu rodil sin. Ker je bil slab in da bi brez krsta ne umrl, nese ga še tisto noč h krstu. Na župnišču trka na vrata; gospod župnik odpre okno.

„Kdo trka?“ — „Jaz, gospod župnik!“ — „Kaj pa iščete o tej uri tukaj?“ — „Prosim, da bi krstili mojega sina!“ — „Če je že taka sila, pa pridem; samo pojdite še po cerkovnika, da pripravi kamen in sveče.“

„O gospod, kdo bo tako zamujal; saj ni treba takih ceremonij za mojega sina. Kar skoz okno ga oblijte, bo že veljalo: saj bo gonil samo ovce past.“

Oče in sin.

Oče in sin sta iskala svoja dva zgubljena konja, vsak na svojem hribu. Črez kaki dve uri zavpije oče proti sinu:

„Hoj, hoj, Jaka ali si našel konje?“

„O ne, a še nekaj boljšega!“

„Kaj pa?“

„Tri ptiče kose; dva sta mi ušla, tretjega pa lovim.“

Medsebojna kritika.

P i s a r (gledaje skoz okno): „Sedaj vidim sedeti onega zidarja že tri ure tam na strehi one hiše, pa še rok ni premaknil, da bi kaj delal. Jaz res ne vem, čemu dobivajo prav za prav ti ljudje plačilo!“

Z i d a r (gledaje v okno pisarjevo): „Zdaj videm že tri ure stati tistega pisarja pri oknu, pa ni peresa ni namočil v črnilo, da bi pisal. Jaz res še vem, čemu dobivajo taki ljudje vsak mesec svojo plačo!“

Prepričal jih je.

Nekateri neverneži vprašali so duhovnika, čemu so angelji v Jakobovih sanjah hodili po lestvi v nebesa, češ saj so imeli peruti. A ta jim hitro odgovori: „Nesli so kopico nevernežev v ekel in tam so si peruti ožgali!“

Gotovi uzrok.

Očetu, ki je imel zalo hčerko, zdelo se je čudno, da dobiva ta vedno toliko pisem. Iz radovednosti odpre necega dne pismo, katerega je bil prinesel pismonoša in je prebere. Hčerka se zelo čudi, ko je dobi odprto v roke, ter se začne na pošto hudovati. Oče pa ji reče:

„Pošta pač ni nič kriva, ampak poljubki, katere ti nekdo v tem pismu pošlje. Oni so namreč tako vroči, da so celó pečatni vosek raztopili.“

Tako je.

Župnik (nekemu faranu, ki je zelo pil): „Se li ne sramujete vedno biti pijani, saj še živina ve, kedaj ima zadosti, in pusti vodo.“

Pijanec: „Da, gospod župnik, z vodo je pa vse drugače; kajti tudi jaz vem, kedaj imam zadosti — če pijem vodo!“

Nemogoče.

Andrej: „Koliko staviš, da jaz danes in jutri ne umrjem?“

Jakob: „Ne bodi predrzen; kako te lahko Bog kaznuje!“

Andrej: „Koliko pa plačaš, če ti dokažem, da je nemogoče?“

Jakob: „Kaj mi hočeš dokazati? Plačam pa vendar dva litra!“

Andrej: „Zdaj me poslušaj! Sam veš, da je nemogoče dvakrat umreti. Jaz sem rekel: danes in jutri, torej dvakrat; če bi bil jaz rekel: danas ali jutri, potem bi bila stava tvoja, tako pa moraš uvideti, da je moja!“

Novodobni inserat.

Moja hčerka Mica je na mojem najboljšem vozu zbežala s sosedovim sinom; kdor ju sreča, naj ju le pusti; samo voz naj mi pripelje domu, za kar dobi gotovo in dobro plačilo.

Kaj je smola.

Smola je, ako gre kratkovidnež na bal ali pa v gledališče, pa očala doma pozabi.

Smola je, če je kdo v družbi, pa ima nahod, robca pa ne.

Smola je, če se kdo spomni v trenutku, ko bi moral resen biti, na zdravo šalo in se mora smejati.

Smola je, če zaljubljenec prav občutno poje pod oknom svoje izvoljenke, potem pa družega dne zve, da je ni bilo doma.

Smola je, če mislimo, da gre pred nami dober znanec in mu prijateljski potrkammo na ramo; ko pa se dotičnik ozre, vidimo, da je krojač, kateremu smo še dolžni na obleki.

Smola je, če hočeš gospodični uljudno robec pobrati, a ti v istem trenutku hlače poknejo.

Smola je, če kdo v svoji razmišljenosti vtakne gorečo smodko narobe v usta in se na jezik speče.

Smola je pa še hujša, ako bi kdo rad smodko kadil, pa je nima.

Smola je, ako moramo kaj plačati, pa smo denar doma pozabili.

Tehten izgovor.

D e s e t n i k: „He, ti vojak Lemež, kaj pa iščeš tukaj zadaj pri vozovih za bolnike — in še celo tornister si odložil! Takoj se podaš naprej v svojo vrsto in pričakuj jutri zasluženost ostro kazen!“

V o j a k (tiho): „Veste, gospod desetnik, moja mati so mi naložili v tornister za vas, veste za vas celo svinjsko kračo — in zato težko dohajam druge, zato sem tudi tornister odložil.“

D e s e t n i k (zdaj jako rahločutno): „Glej ga no! Čemu mi pa prej ne poveš, da težko dohajaš druge — da si bolan. Zdaj seveda, ko si se javil, je zopet vse dobro. Saj me poznaš, da od svojih ljudij nikoli kaj nemogočega ne zahtevam.“

Poezija in proza.

Mladenič, ki se je bil prvič zaljubil v zalo devojčico, napiše ji jako rahločutno pesmico, iz katere pa posnamem samo sledeči dve vrstici:

„Neznana moč celega mene pretresa,
Ko gledam v velika ti črna očesa...“

Ko je pesmica zgotovljena, prepíše jo nadepolni pesmarček na fin papir in jo pusti na mizi. Ko jo pozneje spravi v ovitek in na pošto, ne zapazi, da je nekdo popravil prvi dve črki zadnje besede. Lahko si mislimo, kak obraz je naredila deklica, ko je čitala:

„Neznana moč celega mene pretresa,
Ko gledam v velika ti črna **u**šesa...“

Kopica nagrobnih napisov.

Tu počiva v zemlji hladni
 Višnjegorski sodnik Brož;
 Nosil črne je očale,
 Znak, da bil je moder mož.
 Pred božičem pa, ko lani
 Od sveta je vzel slovo,
 So mu stavili Višnjani
 Ta le kamen nad glavo.

* * *

Tu leži Stanič;
 Star krčmar je bil
 Marsikojo grenko
 Čašo je popil.
 Nosil prej na pasu
 Je od kleti ključ,
 Zdaj pa v raju sveti
 Mu nebeška luč.

* * *

Dvajset let že tu prebiva
 Rajni Cene, kup'c prediva.
 „Cvenka“ 'mel je celo vrečo,
 Vendar jedel je le lečo.
 Zdaj pa v luknji tej on spava,
 To zasluga zanj je prava.

* * *

Tu leži Martin Ambrož;
 Hodil vedno je po svetu
 Ino nosil razno blago
 Je po zimi in po letu.

Ko prišel je enkrat s pota,
 Nam je brez bolezni vmrl,
 Duša šla je gor v nebesa,
 Telo je pa grob požrl.

* * *

Poznali vsi dobro ste Petrov'ga Jaka,
 Za kojim hodila deklina je vsaka;
 A ko se oženil je z Bobkovo hčerjo,
 Imel je kaj kmalu že zadnjo večerjo.

* * *

Ah preljuba moja Meta,
 Zdaj ne piješ več kofeta!
 Pa čemu si hruške brala,
 Da si z veje na tla pala?
 Večna luč naj tebi sveti
 Z drugo mirno mi živeti
 Ni mogoče, ker — pretepa
 Noč in dan me kar — iz lepa.

* * *

Kakor nag na svet sem prišel,
 Tako nag sem tud' odišel;
 Torej nisem nič zgubil,
 A še manj kaj pridobil.

Na svetu smo.

Po travnikih hodil
 Je vdovec vesel,
 Zavitko je smodil
 In glasno si pel.

„Tri krate tri leta
 Oženjen sem bil,
 Pelinovga cveta
 Dovolj sem povžil.

O vražja samica
 Sam Bog te je vzel,
 Najhujšega lica
 Me on je otel.

Po peklu, po nebi
 Po ptičje skakljaj:
 Ne pridem več k tebi
 Ni v pekel, ni v raj.

Če sodčeva roka
 Te v pekel spodi,
 Sam škrateelj te spoka
 Od svoje peči.

Nič več me ne vname
 Zdaj ženski ves cvet,
 Naj zlodej me vzame,
 Če snubil bom spet.“

Tako po livadi
 Jeseni je pel,
 A druge spomladi
 Spet babo je vzel.

Pijančeva filozofija.

Če pijem rad vino
 Vsaj nekaj imam,
 In žreti le vodo
 Nikar ne poznam.
 Saj: vino le piti,
 Dovolj ga povžiti
 In enkrat umreti
 Je bolje, kot žreti
 Vodo in trpeti,
 Pa vendar umreti.

Dvojna glava.

Kmet in gospodič stala sta v Marijini ali tako zvani nemški cerkvi v Celji za oltarjem in si ogledovala mrtvaške glave celjskih grofov, ki so tam skoz stekleni okvir videti. Kmetič, ki bi bil rad vedel, katerega grofa je ta ali ona glava,

začne gospodiča, kateri pa sam nič ni vedel, izpraševati. Ta vendar si misli, naj pove to ali ono ime, kmet tako ne ve in mu bode verjel. Jedna izmed prvih glav bila je torej grofa Ulriha, druga Friderika i. t. d., ko pa pokaže kmetič na zadnjo manjšo glavo, spozabi se gospodič in imenuje zopet grofa Ulriha. Kmetič pa, ki je imel dober spomin, opomni hitro: „Ja, glejte, glava grofa Ulriha je ja tista velika tam, kakor ste prej rekli!“ Gospodič pa ni v zadregi in se kratko odreže: „Imate prav, oče! Toda ta velika glava je grofa Ulriha, ko je že bil star, ona mala tam pa, ko je še bil mlad.“

Lahka smrt.

Staremu Florijanu ni bilo več živeti; šel je tedaj se obesit. Da bi ga pa vrat, kateri največ trpi pri obešencih, preveč ne bolel, ovil si ga je s podbradkom vred v mehke robec. Vrv pa je poprej še dobro namazal s kurjo mastjo, da je bila dovolj gibka in tako ga gotovo nič ni moglo boleti, ko je šel na drugi svet.

Današnje junakinje.

„Minka, prosim te, samo en poljub!“ dejal je mladenič svoji izvoljenki.

„Ne, ne morem, se sramujem! Nisem še nikoli moža poljubila! — Lahko noč!“

Ločila sta se. France korakal je po široki ulici, ona pa je hitela proti bližnji hiši. France se je natihoma zahvaljeval boginji sreči, ki ga je obdarila s tako uzorno deklico. Mina pa je, odurno smeja se, stopila v svojo sobico, po koji se je valjal — njen trileten sinček.

V resnici ni lagala: še nikoli ni poljubila moža, ker še ni bila omožena, toli večkrat pa gospoda Bogatoviča.

Mali škodoželjnež.

Strijc: „No, kako si se kaj kratkočasil na vašem včerajšnjem izletu?“

Deček: „Oh izvrstno, gospod strijc! Moja starejša sestra padla je v mlako, oče so si na močnem trnu svoje najboljše hlače raztrgali, moj brat je po naključji dregnil v veliko osje gnezdo, da so ga vse grozno opikale, sosed vsedel se je s svojimi belimi hlačami na trato in je moral z zelenim zadekrom iti domu, materi pa je odnesel vrh neke skale močen veter njen novejši klobuk, katerega ni bilo več moč najti. Glejte, strijc, drugi so se cel pot jezili, jaz pa sem se cel pot smijal.“

Resnice v pregovorih.

„Dež za solncem mora biti!“ rekel je pijanec, ki se je vračal po noči domu in je v trenutku, ko se je luna skrila za oblake, padel v mlako.

* * *

„Čas vse rane zaceli!“ Ta pregovor čital je imeniten zdravnik in pripomnil: „Torej je čas največji goljuf sveta, ker nam sicer rane zaceli, a naposled nas pa vendar vse — podavi.“

* * *

„Dati je bolje, kot vzeti!“ vzkliknil je nekdo, ko je dobil prav gorko zaušnico.

* * *

„Po slabej tovaršiji rada glava boli!“ pravi star pregovor. „A po predobrej tudi!“ dostavil je dijak starega kopita, ko se je družega dne prijemal za najvišji del svojega telesa, ki vsled prebedele in prepite noči ni bil nič kaj zadovoljen.

* * *

„Ura, enkrat zamujena, ne pride nobena!“ dejal je tat, ko je v železniškem vozu potegnil spečemu gospodu zlato uro iz žepa in je potem še o pravem času peté odnesel. Ko pa je o neki drugi priložnosti imel mnogo opravka z odpiranjem železne denarnice, tolažil se je — in ne brez uspeha — s pregovorom: „Potrpljenje železne duri prebije!“

* * *

„Vsak je svoje sreče kovač!“ Toda le takrat, če mu boginja sreče meh goni.

* * *

„Dobri prijatelji so kakor ogledalo!“ vzdihnila je starikava, prej nekdam lepa ženska, „kajti od dné do dné postajajo — bolj surovi.“

* * *

„Vsaka dobra beseda najde dobro mesto!“ To si je mislil mlad mož, ko je obletaval Poncija in Pilata ter si iskal — protekcije.

Nekaj najboljših Nasredinovih burk.

Arabec Nasredin imel je jako hudo in sitno ženo, s katero se ni mogel nič kaj razumeti. Nekoč proti večeru nastane med njima velik kreg in — pretep.

Sosedje, ki so vse slišali, vprašajo drug drugega jutra nezadovoljnega zakonskega:

„Kaj pa sta imela sinoči z ženo, da je bilo toliko hrupa in da je naposled nekaj zropotalo po stopnicah?“

„Kaj sva z ženo imela? Nič! Samo nekoliko divja je bila po stari navadi in ker si ni vedela pomagati v svoji hudi jezi, vdarila je po mojih hlačah s tako silo, da so se zvalile po stopnicah.“

„Ah, kaj nam boš lagal! Če bi bila žena same hlače potočila po stopnicah, tedaj bi ne bile toliko ropotale!“

„No, če pa že hočete in morate vse vedeti in tudi to, kar vas celo nič ne briga, povem vam tedaj golo resnico!“ godrnja Nasredin in nadaljuje: „Moja žena potočila je res hlače po stopnicah, a da so naredile toliko ropota, tega sem kriv jaz sam, ker sem — v njih tičal!“

* * *

Nasredin zajaše nekoč svojega osla, pa narobe in tako je bil proti oslovemu repu obrnjen. Ko tako jezdi po mestu, smejejo se mu seveda vsi mimogredoči ter mu pravijo: „Ti ja ne sediš prav na oslu — ti si se ja narobe vsedel na osla!“

Šaljivec pa jim zatrjuje: „Kaj vi veste! Jaz sam sedim celo prav na oslu, tudi sem se celo prav na osla vsedel, pa kaj hočem, ako je takrat narobe stal. Osel je torej kriv, ne jaz!“

* * *

Ko je bil Nasredin še mladenič, padel je bil necega dne v vodnjak. Oče, kateri je to videl, priskoči k robu, pa si v prvem strahu ne ve pomagati. Prime se za glavo in začne kričati: „Moj Bog, moj Bog, kaj mi je storiti?“

Našega šaljivca pa nagajivost še celo v tej nevarnosti ne zapusti. Hitro zakliče očetu:

„Oče, veste kaj? Le nekoliko še počakajte! Jaz grem takoj po dolgo vrv in vas bom tukaj noter potegnil.“

Te besede so pomagale in oče je vedel, kaj ima storiti.

Ko je bil naš šaljivec nekoč v hudi sili in ni imel že kaj jesti, pograbi lestvo, hiti ž njo k visokemu obzidju tujega vrta in spleže po lestvi na zid in po njej dalje v vrt. Že si hoče nekoliko sadja za lačen želodec natrgati, ko vidi posestnika prihajati. Ker mu ni moč več uteči, vsede se hitro poleg lestve na tla in pričakuje gospodarja.

„Kaj iščeš v mojem vrtu?“ zareži se ta nad njim.

Šaljivec pa mu mirno odgovori: „Lestvo prodajam, če jo kupite!“

Gospodarja posili smeh in podari mu sadja, kolikor ga je mogel Nasredin nesti.

Nevedneži izpraševali so necega dne našega šaljivca, kaj se zgodi z luno o mlaju. Ker je vedel, da jim tega ne more dopovedati in ker sploh ni hotel mnogo govoriti, zlaže se jim celo kratko tako le:

„O mlaju vzame ljubi Bog luno, razreže jo na drobne kosce in iz teh naredi majhne zvezdice, katere svetlijo potem na nebu.“

Tako se je na kratek način odkrižal nadlegovalcev, ki so mu seveda vse verjeli.

Nasredin, ki je imel nekoč na svoji strehi nekaj popravljati, pade po nesreči na tla in se močno pobije. Na njegov krik prihité od vseh strani sosedje in drugi ljudje, zanesejo ga v hišo in ga začnejo nadlegovati z vprašanji:

„Kaj si pa delal, da si dol padel? — Kje te boli? — Kaj te boli? — Te hudo boli? — Si se hudo vdaril?“

To govoričenje in izpraševanje je jezilo šaljivca in ker mu tudi vsled bolečin ni bilo govoriti, zato vse skupaj nevoljno zavrne: „Čemu me toliko izprašujete po nepotrebem! Kdor hoče vedeti, kako in kakšna je taka reč, gre naj sam na streho in naj — pade ž nje!“

* * *

Nasredin bil je necega večera v veseli družbi, v kateri je moral vsakdo kaj doživelega povedati. Mnogo se je seveda tudi lagalo. Ko pride na njega vrsta, začne pripovedovati o veliki in grozni nesreči na morji. Pripovedoval je tako-le:

„Nekdaj zasačil nas je na morji hud vihar, ki je začel ladijo grozno metati sem in tja. Grmelo in bliskalo je strašno, dež pa je lil kar curkoma. Nakrat zadene ladija na veliko podvodno pečino in se hipoma razbije in potopi. Ni jeden človek, ni jedna reč in sploh nič se ni rešilo, vse je šlo na dno morja.“

Začudeni vprašajo ga zdaj znanci, kako je vendar on pri življenji ostal, kako se on rešil.

„To vam lahko pač celo kratko povem!“ odgovori šaljivec, „jaz sem se namreč rešil in pri življenji ostal, ker — nisem bil na tisti ladiji!“

* * *

Nasredin bil je zelo trdne in močne postave. Nekoč gre z dvema sopotnikoma skozi puščavo. Spremljevalca bila sta že jako trudna, a ne tako naš nagajivec. Meni nič tebi nič naložita slaba popotnika dobrovoljnemu tovarišu svoji suknji in drugo blago, pa ga začneta za nekaj časa zasmehovati in mu zabavljati. Jeden mu celo reče:

„Dragi tovariš, delava ti mnogo truda in mnogo nadloge, kajti oprost, teža, ki jo neseš, je teža za enega osla!“

Šaljivec pa je dobro umel dvoumni govor in je reč nekoliko trpko zasuknil, ko jima je odgovoril:

„Meni se pa dozdeva, da teža, katero sta mi naložila, ni teža enega osla, ampak dveh.“

Po teh besedah vrže blago po tleh in gre sam dalje.

* * *

Nasredin šel je nekoč v kopališče. Ker pa ni bil kaj dobro oblečen, niso mu hoteli strežniki postreči, misleč si: „Ta je videti ubožen, ne bode mnogo plačal.“

Ko Nasredin odide, plača začudenim postrežnikom eno krono.

Prihodnjič pa, ko pride zopet v kopališče, dobi najlepši prostor in najboljšo postrežbo, a pri odhodu plača samo dvajset vinarjev. Nezadovoljnim in hudujočim se strežnikom pa reče:

„Zadnjič plačal sem eno krono za današnje, danes pa plačam samo dvajset vinarjev za zadnje kopanje. Ni prav? Kaj hočete torej?“

* * *

Nasredin bil se je nekoč tako napil, da je obležal na uličnem tlaku. Policija ga najde v tem položaju in mu zakliče:

„He — kaj je to! Hitro vstani in pojdi z nami na sodnijo!“

Šaljivec pa jim zavrne:

„Oh dragi gospodje! Ne zahtevajte nemogočega! Ko bi jaz bil tako krepak, da bi lahko vstal in šel z vami, ne bil bi tukaj obležal in bi jo že bil davno domu pobrisal.“

* * *

Ob času neke vojske moral je tudi Nasredin v vojake. Takrat bila je pri Arabcih navada, da se je vsak zmagujoči vračal z odsekano glavo kakšnega sovražnika domov. To glavo nosil je natakajeno na svoji sulici. Ko se pa naš mojster iz boja vrača, imel je na sulici mesto glave nogo.

„Si li ti ubil tega, čegar nogo nosiš s sabo?“ vprašujejo prijatelji šaljivca, dobro vedoč, da jih bode zopet navihal. Brž se Nasredin odreže rekoč:

„Seveda sem ga jaz premagal! In čemu tudi ne? Mar nisem dovolj pogumen in močen? Da pa nimam njegove glave, ni se čuditi. Predno sem ga namreč ubil, odnesel mu je glavo že nekdo drugi. Ker torej te ni več imel, in ker tudi nisem mogel zvedeti, kdo mu jo je bil vzel, šel sem mirno nazaj in sem se moral zadovoljiti le z njegovo nogo.“

* * *

Nasredin zgubil je torbo. Da bi jo nazaj dobil, začne glasno po cesti izklicavati:

„Ker sem svojo torbo zgubil, glejte, sosedje, da mi jo nazaj spravite. Če je ne najdete, že vem, kaj storim!“

Ljudje, ki so se bali njegove hudomušnosti, poiščejo kmalu torbo, misleč si:

„Če je ne najdemo, tedaj nam šaljivec gotovo kaj naredi. Saj se je grozil, da že ve, kaj stori, ako ne dobi torbe nazaj.“

Ko mu jo pa nazaj prinesejo, vprašajo ga radovedno:

„Ti, povej nam, kaj bi bil storil, ako bi ne bili našli tvoje torbe?“

Taka bojazljivost je dopadala Nasredinu in na glas začne se smejati, ko reče:

„Kaj bi bil storil? — Hm! — Drugo bi si bil kupil!“

* * *

Ko je bil Nasredin še učenec, šel je necega dne s svojo šolsko torbo na rami v šolo. Sreča ga takratni sultan in ker se mu deček dopada, nagovori ga:

„Deček, kam greš?“

„V šolo grem, gospod!“ odgovori učenec.

„Ker si videti priden deček, vzemi ta-le zlat in kupi si zanj, kar hočeš.“

Deček ga pa noče vzeti in reče:

„Če bi moj oče videli, da imam tako velik denar, topli bi me hudó.“

Sultan prigovarja dečku in pravi:

„Le vzemi denar! Če te oče vprašajo, kje si ga dobil, pa reci, da ti ga je sam sultan dal!“

„Oče mi pa tega tudi ne bodo verjeli!“ ugovarja zopet deček.

„Zakaj pa ne?“ vpraša začuden sultan.

„Zato, ker še nikoli nisem slišal, da bi dal sultan samo en zlat. Če mi pa celo mojo torbo napolniš z zlati, potem mi bodo oče že verjeli, čegav je dar!“ odreže se prekanjeni Nasredin.

Sultanu se dopade ta zviti in ob enem umni odgovor. Vzame torej dečka s sabo in ga pošlje — s polno torbo zlatov domov.

* * *

Nasredin bil je tudi velik pijanec. Prijatelji njegovi začnejo ga radi tega nekoč v družbi zbadati in povpraševati:

„Ti, povej nam, kolikokrat si se že vpijanil v svojem življenji?“

„Radi bi vedeli, kolikokrat sem bil v svojem življenju pijan? O to vam pač celo lahko povem! Glejte, samo — enkrat sem se bil vpijanil v svojem življenji; trezen pa od takrat še do dandanes nisem bil.“

Neposlušna muha.

Muha muho je svarila:
„Preveč sladkorja poješ,
Slabe zobe boš dobila,
Saj to sama dobro veš!“

Ta svarilke ni slušala,
Vedno sladkor jedla je;
Kmalu pa je poskušala:
Nauk prezirat se ne sme.

Zobje začnejo boleti
Muho neposlušno to,
Vsa čelust takoj skeleti
Je počela jo hudo.

Ker pa noče prenehati
Ta prehudi zobni bol,
Gre zdravnika si iskati:
Bil doma je ravno molj.

On naočnike natakne
In pogleda ji zobe,
Šest po vrsti ji izmakne
In še korenini dve.

Kri sedaj pa muhi naši
Hotela izteči je,
Molj vsa usta ji zamaši,
Le skoz nos še dihat sme.

Slavni pa profesor grilec
Zobe stavil nove je,
Ta popravi muhi rilec,
Ji naredi zobe vse.

Muha spet je oživela,
Bila zdrava je kot prej;
Sladkorja pa nikdar jela
Zdaj in tudi ni poznej.

Iskrica.

Sive postanejo vendar le enkrat ti kitice črne,
 Polne vse prsi in gladko vso kožo čas enkrat požre:
 Vitka dekleta navadno debele postanejo žene,
 Oh — in tako poezija človeškega trupla zamrè.

Skopuhova smrt.

Padel nekoč vam je v vodo globoko
 Daleč okoli vsem znani skopuh,
 Mólel iz vode roké na široko
 Je vtapljajoči se zdaj oderuh.

V zadnjem trenutku pa sosed priskoči,
 Hoteč iz vode potegniti ga,
 Da pa res bode mogoče pomoči,
 Reče bogatcu, naj roke mu da.

V svojem pa strahu skopuh ne razloči,
 Kaj ravno sosed od njega želi,
 „Daj!“ ko beseda na uho mu počí,
 „Nič ne dam!“ reče in že se vtopí.

Ženske kolesarice.

Danes se že vsakdo vozi
 S tisto dvokolesnico,
 Tudi ženskam več ne grozi
 Tisto vozno se kolo.
 V prejšnjih časih so gonile
 Ženske že enako reč:
 So drdrale, ne zvonile,
 Ko so sedale za peč.
 Bil je namreč tistikrat
 Ženskam kolo — kolovrat.

Prezgodno pripoznanje.

Grajski oskrbnik, kateri je kaj dobro znal mučiti svoje ljudi, šel je čez deželo. Ne daleč od graščine naleti na potok, kateri je bil pred nekoliko dnevi narastel in brv odnesel. Lahko bi bil šel oskrbnik preko široke, a zdaj zopet plitve vode, pa ker mu je bilo vroče, bal se je prehlajenja. V tej sili dohiti ga jeden grajskih hlapcev.

Ponižno sname klobuk pred strogim gospodom in je seveda takoj voljen na njegovo prošnjo nesti ga črez potok. Ravno pa, ko prideta do sredine, reče oskrbnik:

„Jaz ti bodem že dobro poplačal ta tvoj trud, a zdaj ti ga ne morem, ker sem prišel ob službo. Pa če postanem zopet oskrbnik, hočem se tebe spomniti!“

Hlapec začuden postoji in reče:

„Kaj niste več oskrbnik naše graščine?“

„Ne, od danes ne več, ker sem nekaj malega zakrivil!“

Predno pa se oskrbnik prav zavé, ležal je že sredi potoka, hlapec pa je stal na suhem in klical:

„Dobro, da si mi povedal! Kadar boš zopet oskrbnik, potem mi pa reci; hočem te od tamkaj dalje nesti.“

To je bilo maščevanje nad prej tako hudobnim oskrbnikom.

Zasledovanje.

Na pepelnično sredo bilo je v nekem časniku brati:

„Včeraj zvečer na pustnem plesu vkradla je lepa deklica celo kopico — možkih src. Ker je

tatvina prestopek postave in torej prepovedana, in ker je dotična deklica s svojim ropom nati-homa všla, tako da se ne ve, kje je doma, zato se mora kazensko zasledovati. Da jo vsakdo spozna, podajemo tukaj popis njene osebe.

Lasje so rumeni, kot zlato — oči so modre, ko jasno nebo — usta mala — ustne rudeče, kot črešnje — zobje beli, kot slonova kost — lice rudeče in snežno belo — roke male in mehke — postava ni mala in ne velika, vendar že več kot prikupljiva. Kot posebno znamenje navedemo lahko to, da se ji pri smehu naredita dve ljubeznivi jamici na njenih licih.

Iz tega popisa lahko vsakdo razvidi, kako nevarna oseba je dotična deva. Vsak, komur jo je mogoče vjeti, vklene jo naj v zakon, da v prihodnjič ne bode več škodovala mladeničem in sploh neoženjencem.

Zamenjava.

Potujoči menih in ogerski kupec morala sta prenočiti v majhni krčmi. Imela sta skupaj jedno tesno sobo. Ker se je Ogru družega dne mudilo, naroči krčmarju, naj ga pride že ob treh zjutraj budit.

Krčmar pride ob določenem času in zbudi kupca. Ta skoči kvišku in se hoče obleči. Ker pa je bil še zaspan in v temi in naglici, pograbi menihovo kuto in jo obleče. Obleka se mu pa tako čudna dozdeva, da naredi luč in se začne v ogledalu ogledovati.

„Zdaj je tepec krčmar zbudil meniha mesto mene!“ zamrmra nevoljen in — leže nazaj spat.

Iz vseh kotov.

Star profesor hotel je dijaka, katerega ni mogel videti, pri skušnji zbadati in ga vpraša:

„Povejte mi vendar, kako dolgo more človek živeti brez možgan?“

Dijak mu mirno odgovori:

„Če mi, gospod profesor, poveste, koliko ste že stari, tedaj vam tako na primer lahko povem!“

* * *

Sinoči o polnoči šlo je več vinjenih dijakov prek glavnega trga. Naenkrat pade jeden izmed njih in zgubi — vsebino svojega želodca.

* * *

„No, je bila li skušnja huda?“

„Seveda! Potili smo se, da je zunaj kar kapalo od streh.“

* * *

Dva prijatelja sta si kupila konja.

„Ko bodem jaz jezdil, bodeš ti šel, in ko bodeš ti šel, bom pa jaz jezdil!“ reče prvi.

Drugi pa je bil s to pogodbo celo zadovoljen.

* * *

Mož, ki ni bil s svojo ženo zadovoljen, pritoževal se je o nji svojemu prijatelju. Slednjič še reče:

„In če se postavim na glavo, ona se vendar ne bo poboljšala!“

„Ah kaj!“ zavrne ga prijatelj, „postavi se raji bolj trdno na noge, in videl boš, da bo postala drugačna!“

* * *

Ko je nek potujoči Anglež vprašal zamorskega kralja, kakšni se mu zde Evropejci in kako se mu kaj dopadajo, začne se ta režati in odgovori:

„Meni se Evropejci jako dopadajo in so prav dobri ljudje. Jaz sem namreč že dva pojedel!“

* * *

Vojak, ki je bil zgubil v vojski obe nogi, rekel je v bolnišnici svojemu zdravniku:

„Meni se godi celo prav! Kolikokrat sem molil k Bogu in mu priporočeval svojo dušo in svoje telo, na ti prešembrani nogi sem pa vedno pozabil.“

* * *

„Dajte se fotografovati!“ rekel je šaljivec gospodu, kateri je imel celo gôlo glavo, „vas namreč ne stane toliko, ko nas druge.“

„Kako pa to?“ vpraša ga gospod začudeno.

„Zato, ker že ploščo s sabo nosite!“

* * *

Nekdo obišče svojega prijatelja, kateri je bil tako pijan prišel domu, da si ni mogel sezuti črevljev, ko je šel spat. Zjutraj najde ga torej še obutega v postelji.

„Kaj pa misliš, da greš obut spat?“

„Ah kaj!“ zlaže se mu prijatelj, „meni se je zdaj že več noči sanjalo, da hodim po steklenih črepinjah. Da bi se pa ne vrezal v nogo, pustil sem črevlje tudi čez noč na nogah.“

Dobra znanca.

Gost: „Zdaj se teden dni ne bodeva videla.“

Krčmar: „Kako pa to? Ali mari mislite odpotovati?“

Gost: „To ne; ali ker je bila včeraj pri Vas svatba, trajala bo gotovo osem dni, da razprodaste ostanke in — teh pa jaz ne maram.“

Prepričevalen dokaz.

Ona: „Ti vedno trdiš da me ljubiš; ali ti pa smem tudi zaupati?“

On (kramar): „Zaupati? Ako mi zaupa Petričič, ako mi zaupa Souvan in ako mi zaupa Mayer mi moreš tudi ti zaupati.“

Žgance, žgance!

Dva kmeta naročila sta si v neki ljubljanski gostilni cenó in tečno jed: žgance. Natakarica je razumela „piščance“ in jima je pečene piščance tudi prinesla.

Prebrisana in varna kmeta sta to zmoto takoj uvidela. Vročé jima je prihajalo, ko sta zagledala tako imenitno in drago jed namestu priljubljenih žgancov. Komaj je natakarica odšla, je že prijel kmet jednega piščanca in ga v žep vtaknil, potem je zgrabil družega in ga tudi v žep dejal. Takisto je storil tudi njegov tovariš.

„Jih pa domov poneseva“, rekel je prvi. — Poklicala sta potem natakarico in jeden kmetov je začel:

„Midva sva naročila žgance, žgance, ali vzela bova venderle peteline, samo bolj po ceni jih morate dati.“

Natakarica odgovori, da tu ni nič barantati, v tisti hip izvlečeta oba piščance iz žepa in vržeta na krožnik: „Jih pa nazaj v kuhinjo nesite!“

Slavljenec.

„Kako ste danes radodarni in veseli!“

„Zakaj bi ne bil, saj sem danes slavljenec.“

„Tako?“

„Da, danes je ravno 25 let, odkar mi je moja žena — ušla...“

V lekarni.

„Prosim praškov za bolhe.“

„Za koliko?“

„Kaj jaz vem — najmanj za par sto!“

Spreten lovec.

Pri lovskem čuvaju, ki je imel več lovskih psov na prodaj, ustavi se lovec:

„Želel bi kupiti lovskega psa, ampak prav pohlevnega, ki se ne bo takoj jezil, če jaz nič ne zadenem!“

Nenavadno zdravilo.

„Sosed, Vaši štruklji imajo pa nekak čuden okus!“

„Ne čudite se; zdravnik zapisal je našemu Janezku ribje olje, pa fant ga ni maral piti. Poskusila sem torej in spekla štruklje, katerim sem primesila ribjega olja — štruklje pa zdaj je naš Janezek in pa še prav rad.“

Laskavo.

Gost: „Želel bi, da sem že teden prej tu-sem došel!“

K r č m a r: „Jako laskavo, gospod!“

Gost: „Ne vem . . . a toliko je gotovo, da bi bil zajec ravno pravšen, zvež in brez duha!“

Ljubezniv soprog.

S o p r o g: „Kaj ne, ženka, tvoja toaleta že ni prav nič več moderna?“

S o p r o g a: „Res je, sramujem se že v njej iti med ljudi.“

S o p r o g: „Škoda, prav žal mi je, da moram po tem takem danes zvečer brez tebe iti na ples. Odpomoči se tako hitro ne dá. Zabavaj se torej mej tem, kakor veš in znaš. Z Bogom!“

Zvedenka.

M a t i: „Elza, včeraj mi je naš profesor pravil, da si v veži poljubovala svojega stričnika.“

E l z a: „Mati, kaj bo govoril stari profesor, saj on nič ne razume o poljubovanju!“

Poslednja želja.

Brivec, ki je na smrt obsojen, izrazi svojo poslednjo željo tako: „Rad bi še zadnjikrat gospoda državnega pravdnika — obril!“

Intelligentni otroci.

U č i t e l j: Danes pride šolski nadzornik; če vas bo vprašal, „ali ste pridni?“ odgovorite: „moral bi pač biti, a nismo.“

Šolski nadzornik (se zakasni in najde pred šolo samo učiteljeve otroke ter je vpraša):
„Ali ste vi učiteljevi otroci?“

Otroci: „Morali bi biti, a nismo!“

Mej šolarji.

Janezek: „Jaz bi bil zelo rad konj.“

Jurček: „Zakaj pa konj?“

Janezek: „Da bi mi učitelj vsaj ne rekel, da sem osel.“

Rezek gospodar.

Neki trgovec kara pomočnika rekši:

„Veste, Vi niste samo leni, da smrdite tri ure daleč, vi celo pridni niste!“

Pri Kanibalih.

„Vse je zdaj pohrustano, a ni upanja na novi plen, ki bi nama prinesel — sveže meso!“

„Ah ne delaj si nepotrebnih skrbij — za pečjo imava še lep kos zmrzlega misijonarja.“

Izgovor.

Pepče: „Gospod učitelj, prosim ali smem jutri ostati doma?“

Učitelj: „Zakaj?“

Pepče: „Sestrico sem dobil! Krst bo!“

Učitelj: „Kako? Saj je tvoj oče že dve leti v Ameriki.“

Pepče: „Da, ali vsak mesec piše...“

Uljuden človek.

Sodnik: „Sodišče Vas je obsodilo na do-smrtno ječo.“

Obsojenec: „No, potem pa želim gospo-dom: Na veselo svidenje na sodnji dan!“

Nenavaden uzrok.

Sodnik: „Saj vi ste bili letos že jedenkrat obsojeni!“

Zatoženec: „Jaz ne, moj brat.“

Sodnik: „Ali oba kradeta?“

Zatoženec: „Oba — saj sva dvojčka.“

Ženska stanovitnost.

Sodnik: „Koliko ste stari, gospodična?“

Priča: „30 let.“

Sodnik: „Če se ne motim, bili ste pred štirimi leti tudi toliko?“

Priča: „Mogoče, pa jaz nisem izmed tistih žensk, ki pravijo danes tako, jutri drugače.“

Vojaška naivnost.

Častnik: „Rekrut Urbanoj, ako srečate na ulici svojega vodnika, kaj ste dolžni storiti?“

Rekrut: „Salutirati mu moram.“

Častnik: „In kaj je dolžan vodnik?“

Rekrut: „Meni dva goldinarja, za druge pa ne vem.“

V krčmi.

G o s t: „Kdo je vaša kuharica?“

K r č m a r: „Moja hči!“

G o s t: „Mislil sem si, ker ima prekrasne lasé!“

K r č m a r: „Kako pa vi to znate?“

G o s t: „Kaj ne bi znal! Saj imam kitico njenih prekrasnih las in jih nosim vedno pri srcu.“

K r č m a r: „Kaj, da se je dekcle toliko izpozabilo, da se za mojim hrbtom...“

G o s t: „E, kaj izpozabilo! Njene lase sem jaz polahko, tekóm časa — nalovil v svoji juhi.“

V naglici.

Zdravnik pride obiskat bolnika; dekcla mu odpre in reče:

„Ah, gospod dohtar, naš gospod so nocoj umrli.“

Z d r a v n i k: „Ravno prav, saj imam danes družega dela dovolj.“

Sočutni hišni gospodar.

A.: „Res, gospod, siromaštvo v nekaterih krogih je uprav grozno.“

B.: „Prav pravite. V moji hiši je stanovala obitelj, katera je bila tako ubožna, da ni mogla stanovanja plačati. Ravno zato, ker nisem mogel te bede gledati, sem jim odpovedal stanovanje.“

Nepoboljšljiv.

Berač (obsojen radi prosjačenja na štiri tedne zapora): „Ali ne bi bilo mogoče, da se mi namesto zapora naloži denarna kazna?“

Sodnik: „Zakaj ne! A kje pa boste dobili denar?“

Berač: „Nafehtal ga bodem.“

Zadrega.

Petnajstletne gospodične premišljevanje: Kaj mi je početi; za možitev sem še premlada, za igranje z otroci pa prestara. — To je grozen položaj!

Razlika.

„Kako veš ločiti staro kokoš od mlade?“

„Prav lahko — po zobeh!“

„Kako to? Saj kokoši nimajo zob!“

„Vem da ne, pa jaz jih imam!“

Oče je bogat.

Gospodična (snubaču): „Gospod, prosim Vas — storite mi to uslugo, spravite se mi izpred očíj!“

Snubač: „Pomislite vendar, da brez Vas ne morem živeti. Ne bodite tako kruta!“

Gospodična: „O da bi znali, kako ste bedasti!“

Snubač: „To nič ne de — oče je bogat!“

Otročja naivnost.

„Lujiza, kaj delaš?“

„Vidiš, draga mama, jaz sem vedno tako sama, pa zdaj mečem žabice v vodo, da bo štoklja rajše k nam prišla.“

Skromna želja.

K siromašnemu krojaču prideta sodni sluga in imenitni krojač Šturmovič, da mu zarubita, kar ima. Ko sta to storila, pravi siromašni krojač:

„Tako, sedaj sta vse zapečatila; zapečatita še meni in otrokom usta, da nam ne bode treba jesti!“

Iz šole.

Profesor: „No, Cvilogoj, kje smo včeraj bili?“

Dijak: „Jaz sem bolan ležal doma; kje ste pa vi bili, tega ne vem.“

Hitra pomoč.

Mlad berač: „Prosim, milostni gospod, dajte mi kaj v Boga ime; že tri dni nisem nič jedel...“

Trgovec: „Jaz dajem samo starim ljudem.“

Mlad berač: „Tako? Bom pa očeta poklical, v gostilni čaka name.“

Stara grešnica.

Stara Katra k spovednici gré,
Da se svojih grehov izpové;
Ker jej greha zlo ni tuje
V kesu se izpoveduje:

„Mnogo sem storila greha
 Mnogo v smehu in brez smeha.
 Ko se mi je v sredi ognja isker,
 Nekedaj prevrnil s sokom pisker
 V jezi sem hudo zaklela:
 „Ubij takoj te vražja strela!“
 A, za jeden greh še vem,
 Ki ga povedati ne smem!“
 Hitro mi povej ga, baba stara
 Spovednik zavpije in jo kara:
 „„Tat, prešeštnik in igralec,
 Ta ne bo neba gledalec:
 Torej tudi ti ne boš ga gledala,
 Ako greha mi ne boš povedala!““
 „Če le solza je v očeh,
 Vsak mi odpuščen je greh!“
 „„Tiho zlodjeva babura!““
 V solzah Katra to izmuza:
 „Neki petek mi je muha
 V močnik pala — ah prav suha —
 In sem rekla: „Čakaj, zlodjeva prikazen
 Ter vsa jezna sem pojedla jo za kazen!
 Oče, prosim, odpustite tó,
 Da na petek jedla sem mesó,
 Oče, prosim, odpustite mi,
 Vsaj so bile same je kosti!...““

Izredna hladnokrvnost.

Pri nekem obedu sedel je kmetski bogataš poleg sodnikove soproge. Jed je bila tako dobra in slastna, da si je bogataš privoščil vsega v obilji, a ko je vstal raz stola, počile so mu zadaj hlače, kar je provzročilo nekakšen čuden šum.

„No“, vzkliknila je gospa indignirana in z drobnim noskom pomembno njuhala, „to se mi še ni primerilo. . .“

„Ali se je to Vam primerilo?“ vprašal je bogataš hladnokrvno, „mislil sem, da se je meni primerilo.“

Na poti proti sejmišču.

Kmet žene prašiča na novo sejmišče:

Draga „frajlica“, prosim, pobežite malo naprej in kličite „pujsk, ná pujsk, ná pujsk!“ da bo moj rejenec mislil, da ga kliče moja stara. . . Uboga žival ni vajena in je čisto zbegana. Boji se, ker ne ve, da so zdaj na novem sejmišču povse drugače razmere, kakor poprej na starem, na katerega sem ga že lani s težavo prignal. — Neumno žival prešinja neka strašna tajna bojazen pred kruto obsodbo na nečloveško grozno smrt! . . . Bogme, „frajlica“, pobežite in kličite „pujsk, ná pujsk, ná pujsk!“ če ne, mi jo na vsezadnje še zavije naravnost v — Grubarjev kanal. . . O, joj meni!

Galanten berač.

Strgan popotnik stopi iz elegantne prodajalne rokovic. Stražnik, ki je ravno na ulici stal, dobro vedoč, da je beračil, mu veli:

„Počakajte malo, da vprašam gospodično, kaj ste iskali v tej prodajalni!“

„Ali, prosim Vas“, odgovori popotnik, „ne nadlegujte dekleta.“

V Ameriki.

Amerikanec: „Pri nas v Ameriki ima vsaka hiša svojega kuharja.“

Slovenec: „To še ni nič! Pri nas v Ljubljani ima vsak vojak svojo kuharico.“

Kritika.

Dijak: „Vse je sleparija! Govori se o hitrosti brzojava — švindl. Že pred tremi dnevi sem brzojavil očetu, naj mi pošlje 50 gld., pa še do danes nisem dobil ničesar.“

Dobra krčma.

Krčmarica (prinese popotnikom zajutrek): „Kako ste kaj spali, gospodje?“

Potniki: „O prav dobro — samo trikrat smo vstali, da smo odpočili.“

Odkritosrčen kmet.

Kmetu je umrla žena. Gospod župnik ga pride tolažit in pravi med drugim: „Pomirite se in mislite si, da je sedaj že pri Bogu.“

„Pri Bogu?“ vsklikne kmet, „no tedaj bo imel Bog ž njo svoj križ!“

Čudna primera.

Sodnik (mlademu tatu): „Vidiš, nesrečni dečko, kako slabe posledice ima tvoje dejanje. Zakaj hlače, ki si jih ukradel, ostale ti bodo ko pezd i r v očesu, dokler boš živel.“

Potovalec brez uzorcev.

K nekemu kmetskemu županu prišel je agent zavarovalne družbe in mu na dolgo in široko priporočal zavarovati se na slučaj smrti.

Ko je mož končal svoje pripovedovanje, vprašal je župan zategnjeno:

„Vi ste agent — kje pa imate „muštre?““

Nikdar zadovoljna.

H u d o m u š n i k: „Naj kdo reče, kar hoče, ženske niso nikdar zadovoljne! Včeraj je name kričala zato, ker ji nisem pomeranč prinesel, a danes, ko ji zdravnik zob dere — kriči zopet.“

Nov sistem štedenja.

A.: „Kako je pa to, gospod Stiskovec, da Vi novejši čas zmirom kavo pijete, Vaša gospa soproga pa pivo?“

B.: „To je povse jednostavno. Kadar jaz pivo pijem, popijem jo po več vrčkov, a kadar moja žena kavo pije, popije je itak po več čaš; da pa pri sedanjih slabih časih preveč ne potrošiva, pijem jaz kavo, a moja boljša polovica pivo.“

Lažnji svet.

Pijanec premišlja: „Kako je vendar svet lažnjiv! Rekli so mi, naj opustim žganje ter naj rajši pijem kozarec vina, kajti vino da krepča. Kaj še! To je pa res pravičen nasvet! Sedaj sem

izpil kar petnajst kozarcev drug za drugim. A kako me je okrepilo!? Zapleta mi noge, da ne morem niti hoditi! Vrag naj dandanes še komu verjame!

Materijalist.

Mlada vdova (sedi s svojim bratrancem v restavraciji): „O ljubi moj bratranec, ti si ne moreš misliti, kako se čutim nesrečno. Vedno me muči neka notranja praznota. . . .“

Bratranec: Natakar! „Kaj imate za večerjo, gospa je lačna.“

Slaba vest.

Učitelj pripoveduje učencem o slabi vesti ter vpraša malega Mihca, kaj je to: „slaba vest“? Ker Mihec ne odgovori, vpraša ga učitelj: „Kaj je človeku, ki ne more spati in se nemirno meče po postelji?“

Učenec: „Bolhe ga grizejo.“

Pri ženitvanjskem izpraševanju.

Župnik: „Ali tudi vesta, kdo vama je sodil, da se vzameta?“

Nevesta: „Kdo drugi, ko oče, ki pravijo, da moram Matevža vzeti, ker bo pripeljal dva volička k hiši — pa ako bi bil še bolj neumen, kakor je.“

Vsak po svoje.

Stari veleučeni profesor dr. Miha Žolna želel je že zdavno videti bogataša barona Buttermilcha divni park, ki je po izredni svoji krasoti slovel

daleč na okrog. V počitnicah pripelje nekega dne tudi njega pot mimo znamenitega parka. Naš učejak se tu ustavi in se nekoliko oddahne; potem pa se stari mož nagne in pogleda skozi ključavnico, modrujoč sam s seboj: „Naj pogledam malo — kolikor se baš dá, da bom imel vsaj tudi nekoliko pojma o toli hvalisni rajski lepoti, o kateri sem že čul tolikokrat! . . .“

Tudi sreča.

Zagovornik (vstopivši k jetniku, ki je bil na smrt obsojen): „Veselo novico Vam prinašam!“

Obsojenec: „Sem-li mar pomiloščen?“

Zagovornik: „To ravno ne; ampak podedovali ste 20 tisoč kron po vašem strijcu in tako ste nenadoma prišli v srečen položaj, da zamorete vsaj zadostiti dolžnostim, ki jih imate napram svojemu zagovorniku!“

Neljubo motenje.

Ob viru sva se sprehajala,
Drug drugemu roké podajala;
Poljubcev lice je žarélo,
Ljubezni je srce gorélo!

Nemirno semtertja sva begala,
Ljubezen zvesto si prisegala.
Na prsi nje sem se naslonil.
V sladkostij morju skoro vtonil:

„Srcé gori mi zaté kakor kres
Oj silen kres, ki šviga do nebes
O vročem poletnem času!
Predraga, gasi, gasi, gasi. . .“

„Tako, saj dosti je vodé, takoj!“
 Začuje glas iz grma se in, joj,
 Oba polije starka zvita,
 Oh, prala je za grmom skrita.

V kopeli „Pri slonu“.

Klicali so ga za Žvokelja, ime mu je bilo Urh in služil je za kočijaža v neki bogati hiši, kjer je večkrat slišal hvaliti kopelj „Pri slonu“. Postal je radoveden, zakaj doslej se še ni bil nikjer drugod kopal, kakor na pasjem brodu. Neko nedeljo se končno odloči in gré k „slonu“. Pri blagajni sedeča gospodičina se je Urha kar ustrašila, kajti ta se z ozirom na kopelj ni bil ves teden umil. Urh je pristopil k blagajni in previdno vprašal:

„Koliko je plačati za kopanje?“

„Petdeset krajcarjev“, odgovorila je gospodičina.

Po kratkem premišljevanju pravi Urh: „Veste kaj, trideset Vam jih pa res dam, če ste zadovoljni.“

Blagajničarka: „Ne smem.“

Urh: „No, mi pa dajte za dve dvojači manj vode!“

Zavrnil ga je.

V nekej družbi so se prepirali in nekdo izrazil je proti drugemu: „Vi niste vredni, da bi Vas pes oblajal!“

Na dotičnega zahtevanje, da se psovka prekličé, odvrne prejšnji: „No — Vi ste vredni, da bi Vas pes oblajal!“

Pred ljubljanskim gledališčem.

A.: „Čudim se, da občinstvo pri današnji predstavi ni žvižgalo.“

B.: „Kako boš žvižgal, kadar se ti zeva.“

Bičar.

Slika iz ljubljanskega življenja.

Pokaj, pokaj beli bič
Glasi dajaj zvok!
Kupil bode te kmetič,
Pokal boš: pok, pok!

Ž njimi biti znam šegav,
Rad se jim smehljam
Včasih rečem večko prav
Mladim deklicam.

V daljno te ponese vas,
Kjer tvoj stan bo hlev,
Zgôre naj v goró tvoj glas
Daje mu odmev.

Ko v gostilno idem pit,
Mize sam želim;
Ker me vsakdo je že sit
In ker jaz rad — spim.

Lep broj, kot bom tebe, že
Bičev sem prodal.
Ž njimi hišo prištedé,
Ž njo še kapital.

Saj, kar plačaš, to veljaš
Vedno in povsod,
Torej, če denar imaš,
Velik si gospod.

Dobro se godi mi res,
Vsega je dovolj,
Skoro pijem slast nebes,
Debel bolj in bolj.

Ko pa spanec me pusti
Jezen je krčmar,
Ker razsajam, se mu zdi,
Kakor jesihar.

Dà, trebušček lep imam
Tolst je kakor sôd,
Ženskam služiti ne znam
Kačji — žensk je rod.

Vpijem, kot da bil bi sam,
Pljujem na okrog . . .
Krašovca da bodi sram?
Tega dejal ni Bog!

Vendar deve in žené
Pogledujem rad,
Lahkonoge ko hité
Mimo mojih vrat.

Naj se smeje ves mi svet,
To me ne jezi,
Novcev imam broj neštét,
To me veseli.

Pameten da nisem, vém,
Tega ni mi mar,
A denar, to vam povém,
Je sveta vladar.

Vsedel se je!

Siromašen pisar rešil je neko gospodičino iz vode.

O č e: „Plemeniti gospod, hvala Vam! Vi ste junak! Kaj Vam je ljubše: 50.000 gld. — ali jedini dedič mojega imetja, moja hči?“

R e š i t e l j: „Vaša hčer.“

O č e: „Dobro ste pogodili! Bog vaju blagoslovi; denarjev bi tako ne mogel dati, ker jih nimam.“

Naši posli.

G o s p o d: „Enkrat za vselej si izprosim, da moje odelo dobro očistite. Ali mislite, da Vas plačujem zato, da Vaše delo slabo opravljate?“

S l u ž k i n j a: „Jaz si pa tudi enkrat za vselej izprosim, da z menoj drugače govorite, ali mari mislite, da sem Vaša žena, da vpijete name?“

Uljudnost.

Vozila sta se po železnici gospod in gospa, drug drugemu neznana.

„Prosim Vas, ali Vam je zoperno kadenje, ali Vam dim škoduje?“ praša gospod ljubeznivo.

„Da, škoduje mi.“

„Potem je najbolje, če — greste v kak drugi kupè.“

Jako tolažljivo.

„Vi že ves čas nekaj o oslih govorite, ali mari name cikate?“

„Kaj prihaja Vam na misel? Saj je razen Vas še dosti družih oslov na svetu.“

Največji egoizem.

Prvi gost: „Strela božja! Pečenka je pa danes strahovito trda.“

Drugi gost: „Recite to krčmarju.“

Prvi gost: „Ah, da bi potem drugi gostje dobili mehko pečenko.“

Dober razlog.

Berač: „Dragi gospod, jaz imam tako hudobno ženo, da Vas prosim, pomagajte mi.“

Gospod: „Kako naj Vam pomagam?“

Berač: „Poklonite mi kaj, da utopim svojo žalost v žganju.“

Ljubeznivi soprog v menažeriji.

Žena: „Kaj bi ti rekel, da lev zlomi železne droge in me raztrga?“

Mož: „Dober tek!“

Drzen ptič.

Skrbni otec me svaré:

„Sin, ogiblji se deklet:

Kar je solncu mrzli led,

Ženskam moško je srcé!“

Jaz jim pa odgovor dam:
 „Oče, jaz sem drzen ptič,
 Drugim ne verjamem nič,
 Vse poskusiti h'čem sam!“

„Če je taka, pa naj bo,
 Glej da spekel se ne boš!
 Da sem jaz izkušen mož
 Kmalu boš sprevidel to!“

Skrajna previdnost.

A.: „Lani ste obedovali pri ‚Slonu‘, sedaj pa pri ‚Volu‘. Kako je to? Saj je pri ‚Slonu‘ vendar boljša jed, kakor pri ‚Volu‘.“

B.: „Res je, a jaz se mislim oženiti in tako bi se rad po malem odvadil dobre hrane.“

Nepotrebna previdnost.

Gospa A.: „Ali res, draga prijateljica, da je Vaš ubogi mož oglušil?“

Gospa B.: „Res, ali ne govorite tako glasno; ako bi Vas slišal, bil bi preveč žalosten.“

Neugodne okoliščine.

U p n i k (stopivši k dolžniku, katerega zasači, ko se ravno masti s purani): „A glej, glej! Svojih dolgov ne plačate, pač pa se mastite s purani!“

D o l ž n i k : „Okoliščine tako nanesó, dragi moj, zgolj neugodne okoliščine! Mesar mi na upanje ničesar več ne dá, oni, ki prodaja purane, mi je pa kreditiral.“

Zarjavela resnica.

Kar je brez cvetlic pomlad,
To brez vžitnosti je kras;
Ko bi skrit njegov bil sad,
Kdo bi ljubil zal obraz?

Ker vsak pa dobro vé,
Da krasen obraz mu dal
Bo sadu, zato pa dé,
Da obraz le ljubi zal!

Hišna ura.

V spalnici ni meni ure treba; kadar pride
moj mož domov, vem takoj, koliko je odbilo.
Ako ropota močno, takrat je še zgodaj; ako pride
in me prijazno pozdravi, tedaj je že precej kasno;
ako pa še pred vratmi čevlje sezuje in ne vpali
sveče, potem pa vem, da se že daní.

Drastična primera.

S o d n i k: „Vi ste sosedovo svinjo skoro
pobili. Zakaj ste to storili?“

Z a t o ž e n e c: „Vzemimo, gospod sodnik,
da ste Vi svinja, pa bi s svojim umazanim svinj-
skim rilcem začeli ruvati po moji koruzi — ali
bi ne zaslužili, da Vas pošteno naklestim?“

. Uradna pisava.

Slavno ravnateljstvo! . . . končno prosimo
najudaneje, slavno ravnateljstvo naj odkaže za
naše sobe malo več drv, da nam letos ne bode
treba, kakor lani, z mrzlimi nogami pisati.

Hiter odgovor.

Profesor: „Zakaj niste svoje naloge naredili?“

Dijak: „Oprostite, gospod profesor, nisem je mogel izgotoviti.“

Profesor: „Tako! Včeraj sem Vas videl na plesu. Imeli ste nov frak. — Kaj bi bili Vi storili, da Vam krojač ni prinesel fraka o pravem času in bi se bil izgovoril tako, kakor ste se Vi pri meni?“

Dijak: „Jaz bi mu nikdar več ne dal nobenega naročila.“

Beračeva hvala.

Bog Vam povrni stokrat, dobri gospod; prav iz srca sem Vam hvaležen. Vsak dan bom za Vas molil. Pri takih gospodih, kakor ste Vi, dobivajo ljudje moje vrste šele pravo ljubezen in veselje za beračenje.

Pokora.

Mlad mož, ki se je nameraval oženiti, prišel je iz spovednice, a ko je bil že pri vratih, se je spomnil, da mu duhovnik ni naložil pokore. Vrnil se je toraj hitro k spovednici in rekel: „Duhovni oče, pozabili ste naložiti pokoro.“

„Saj ste mi rekli“, odgovoril mu je duhovnik s finim posmehom — „da se mislite oženiti.“

Zaljubljeni par.

Balada iz ljubljanskega mesta.

Oj svet je slep, oj svet je slep,
 Naš gigerl pa vglajen, lep,
 Tenák in vitek je čez pas,
 Lepó je počesanih lâs.
 Od nog do glavé vès brdák
 Ta ravnovzrasli je junák.
 Brdak od nog je do glavé;
 Kaj je ljubezen, tudi vé.
 Čeravno ne posebno mlad,
 Dekleta vender ima rad,
 Rad ima deve mlade on
 Ni napor mu pri njih zastonj,
 Njih srca je razplemenel,
 Mir srčni devi mnogi vzal.
 Ves ženski je ljubljanski svet,
 Za njega strastjoj silno vnet.
 Posebno Tončka zanj gori
 Po njem le ona koprne.
 Kadar po cesti stopa ž njó,
 Kako ji govori sladkó!
 Oh, o ljubezni ji golčí
 Nebeško-zlatih besedij:
 „O, Tončka, ti dekliški cvet
 Do konca bom te pomnil let!
 Kakó bi čarni zabil raj,
 Ki vživam ga s teboj sedaj!“
 In o besedah teh sladkih
 Iz prsij njej ve vzvije vzdih:
 „Udana, dravec moj, in jaz
 Le tebi bom na večni čas.“
 Bog vé, kaj še si tvézata,
 Ko ljubav si prisezata!
 Sicer ljubezen ni še greh,

Da svet ne pôznan bi obeh;
 On zvezan svetoj je verjoj,
 Greh ona ima nad sebój.
 Treba bi pameti obém,
 Jezike zvežeš ž njo ljudém.
 Vender naj se le ljubita,
 In ako moč, zasnubita.
 Samó očito pred ljudmi
 Naj to nikar se ne godi,
 Ljubezen da ne bo obéh
 Ljudém postavljena v zasméh.

Nenevaren socijalist.

Maram jaz za denarje! Vrag vzemi denarje
 in kapital! Bolj pijan, kakor sem jaz, ne more niti
 milijonar biti!

Kakor lani.

Županstvo v Y. je tudi letos, kakor lani, vedno
 dalo razglasilo, da morajo vsi posestniki pismeno
 naznaniti, koliko da imajo živine. Pri Omanovega
 gospoda hiši se ni nič spremenilo in zato so za-
 pisali: „Andrej Oman, ravno tista živina, kakor
 lani.“

V krčmi.

G o s t : „Gospod krčmar! Ali rudečolasa Liza
 ni več pri Vas za kuharico?“

K r č m a r : „Prosim, zakaj? Ali morda jed
 ni dobra?“

G o s t : „Ne zato, doslej sem v jedi dobival
 vedno rudeče lase, sedaj pa so črni.“

Samosvest.

S o d n i k: „Nekaj časa ste bili pošteni, kaj Vas je zapeljalo, da ste začeli zopet krasti?“

T a t: „Nisem hotel, da se moj lepi talent povsem izgubi.“

Drobne novice.

V nekem kraju se je podrla hiša. Preiskava je dokazala, da je bila preobložena — z davki in dolgovi.

Dober vzrok.

P e p e: „Povej, Tone, zakaj se ne ženiš iznova? Petičen si dovolj!“

T o n e: „Pameten tudi dovolj, da tega ne storim. Kake križe in težave sem imel s prvo ženo! Kadar sem prišel iz krčme, takoj ti je zavohala, da sem pil, a kadar sem bil žejen, ni nikdar nič vohala.“

Čuden svetnik.

S o d n i k: „Najprej ste ukradli 100 gld., sedaj pa zopet 80 gld. Kaj se ne mislite poboljšati?“

T a t: „Saj sem se poboljšal — za 20 gld.“

Pogumen pes.

J a k a (sosedu): „Moj pes je pogumen, moj! Še takrat je lajal, ko so se gospod prošt skozi vas peljali.“

Take so.

„Samo en poljub!“ on prosi
 Dekle svojega srca,
 Ko stojé v večerni rosi
 Roko ji v slovo poda.

„Sram me je!“ mu zašepeče
 Ter deviško zarudi;
 „Lahko noč!“ in že odteče,
 Češ, domu se ji mudi.

Dolgo on za njo še gleda
 In je v dno srca vesel.
 „Sram! — Porok mi je beseda,
 Da sem danes biser vjel!“

A močno se je opalil!
 Vedel ni, kar je za smeh,
 Ravno da doma zavalil
 Sinček njen se je po tleh.

Zdravnikova usluga.

Bil nekdam zdravnik je dober,
 Pisal se je doktor Zhober;
 Svetu mnogo je koristil,
 Bolenikov ga je čistil.
 Imel je otrok obilo,
 Vse zato je govorilo:
 „Stare iz sveta ozdravlja,
 Mlade pa na svet nam spravlja!“

Dvomljivo.

Imeniten pa reven pesnik kupi si nekoč mrzlo klobasico, katero mu mesar zavije v popisani list papirja. Doma odvije klobaso ter jo začne jesti. Med jedjo pa si ogleda papir in najde na njem neko pesmico. Kmalu pa ga začne grozno griziti po črevah. Ker mu dolgo ne odjenja, spravi se v posteljo, mrmraje: „Zdaj ne vem, ali me grize vsled klobase, katero sem pojedel, ali pa vsled slabe pesmice, katero sem bral!“

Poljub v slovo.

Lepa gospica stopila je v prodajalnico za sekirice in jih je tamkaj nakupila veliko število za glasovir in petje. Že hoče oditi, kar se obrne in reče: Skorej sem na nekaj pozabila. Dajte mi še „Poljub v slovo!“ Gospica menila je pesmico s tem naslovom, a mladi trgovski pomočnik razumel je zadnji besedi brez narekovaja.

„Oh, gospica, poljub v slovo vam takoj dam!“ Po teh besedah skoči kaj ognjevito preko prodajalne mize in dá krasotici, predno se ta zave, kaj mladenič hoče, glasno odmevajoči poljub. Bil je zanj več vreden, kot deset na sekirice stavljenih.

Vsled ogromne množine.

Nekdo vpraša moža, kateri je bil bržčas bolj šaljivec kot norec, pa je moral v norišnico, zakaj je prišel v dotični zavod.

„Samo vsled majhnega prepira!“ odgovori šaljivec. „Jaz sem namreč rekel, da so vsi ljudje norci, vsi ljudje pa so trdili, da sem jaz norec. Ker so pa bili ljudje v množini, bila je pravica na njihovi strani, in — vtaknili so me v to hišo!“

Nepotrebno potrdilo.

Sodnik: „Priča, je li res, da je rekel vaš sosed v gostilni, mi sodniki smo z doktorji vred vsi oderuhi?“

Priča: „Da, to je res!“

Sodnik: „Je tudi res, da je rekel, on vam dá to svojo izjavo tudi pismeno, če je treba?“

Priča: „Da, rekel je, a ni bilo treba!“

Sodnik: „Čemu pa ne?“

Priča (kmet): „Ker smo mu tudi brez pismenega potrdila verjeli, kar je pravil!“

V dobrem starem času.

V nekem mestecu korakal je sredi široke ulice oddelek kacih petdeset vojakov. Deset korakov pred njimi stopal je z golo sablo v roki precej debel ponosen stotnik. Naenkrat obrne se vojaški oddelek v majhno stransko ulico, častnik pa, ki ni tega opazil, meri jo sam z odmerjenimi koraki po ulici naprej. Ljudje gledajo ga začudeni in majejo z glavami, ko se koncem ulice zadere: „Cel oddelek četrti obrat na desno — hajd!“ in se sam tudi obrne proti cesti, ki je držala na desno. Tukaj pa naleti nenadoma na svoj oddelek, ki je že čakal nanj.

„Za Boga, kako pa pridete tukaj sem!“ vzklikne začuden stotnik.

„Tukaj skozi to stransko ulico smo bili šli, ker smo imeli precej bliže!“ bil je dobrovoljen odgovor.

Ko bi bil cesar.

Kmetič slišal je praviti, da obišče cesar na svojem potovanji tudi bližnje mesto. Kdo pa ne

vidi rajši cesarja, kakor pošten slovenski korenjak? Tudi naš prijatelj napravi se na pot in pride ravno v mesto, ko so se bili vojaki postavili v dveh neizmerno dolgih vrstah ob vsaki strani ceste, po kateri se je imel peljati cesar in po kateri je prikoral tudi kmetič. Sam na sebi bil je že smešna in potlačena oseba, vrh tega bingljal mu je pa še zadej pas izza suknje. Vojaki se mu posmehujejo, kažejo nanj in brijejo glasno norce iz njega. Kmetiču ni bilo to vse eno, pa kaj si je hotel? Ko pride naposled med svoje ljudi, oddahne si prav globoko ter reče:

„No, ko bi bil jaz cesar, šel bi pa že raji zadej kje okoli in ne po tej cesti, da bi se mi ti razposajeni vojaki toliko ne posmehovali!“

Primerno maščevanje.

Pošten kmetski fant pride sredi leta s težkimi in visokimi črevlji v boljšo sobano mestne krčme. Vsede se k mizi, pri kateri je sedelo več gospodičev, ki začnejo šaljive opazke delati o črevljih. Ko pa jeden reče: „Tak kmet je v svojih črevljih gotovo okornejši kot medved!“ oglasi se fant in reče:

„Vi, gospodič, motite se; ker glejte, jaz si upam z mojo okorno nogo tako visoko zamahniti preko vaše glave, da se je še dotaknil ne bodem!“

„To je že nemogoče!“ pritrdijo vsi.

„Stavim dva litra piva, če nimam prav!“ prigovarja fant.

Ko so vsi stavili, postavi se fant za gospodiča, vzdigne desno nogo, pa jo tako zavihti v gospodičevo glavo, da se njen nosilec zvrne skorej omamljen raz stola.

„Zgubil sem stavo in plačam dva litra!“ zakliče fant in se ozre po glasno se smejočih gledalcih. Na tihem pa si misli: „Rad jih plačam, saj sem se hotel le maščevati nad mestnim široko-ustnežem.“

Sultanove sanje.

Sultanu sanjalo se je nekoč, da so mu izpadli vsi zobje. Takoj pokliče modrijana, naj mu razloži sanje.

„Oh gospod in vladar!“ reče vedeževalec, „tvoje sanje težijo mi srce, kajti vedi, Bog ti je odločil mnogo bridkosti in žalosti. Izpadli zobi pomenijo namreč v sanjah zgubo vseh sorodnikov. Pomrli bodo ti torej vsi sorodniki!“

Grozno se razjezi sultan in veli modrijanu odšteti sto vdarcev s trstiko. Takoj pa si dá poklicati družega učenjaka, naj mu tudi ta razloži sanje.

„Slava Ti!“ vzklikne drugi, „Bog ti je odločil veliko sreče, tebi in tvojim deželam. Kajti vsa ljudstva hvalijo naj stvarnika, ker ti je v sanjah naznanil, da boš v blagor svojih ljudstev preživel vse svoje sorodnike!“

Dobrovoljno nasmeje se sultan in veli učenjaku naštetih sto cekinov. Vsi navzoči dvorjaniki pa se začudeni spogledajo ter šepečejo drug drugemu v uho:

„Saj ni drugi prav za prav nič drugega povedal, kakor prvi!“ Najmodrejši pa se oglasi in jih pouči:

„Seveda! Dandanes pove se lahko vse brez zamere, a ni se brigati za to, kaj se pove, ampak paziti je na to, kako se pove.“

Popravljena čast.

Bogatemu židu Bucelju rekel je nek baron „capin“. Ker se je čutil razžaljenega, pozove žaljitelja na dvoboj, misleč, da ostane dvoboj le v besedah. Toda nasprotnik bil je takoj pripravljen meriti se na samokres in to je bila gospodu Bucelju smola.

Bucelj imel je kot razžaljenec pravico prvi vstreliti. Meri torej in meri, pa roka se mu trese samega strahu tako, da vstrelji neizrečeno lepo luknjo v zrak. Na vrsto pride gospod baron.

„Prosim, gospod — postojte!“ zakriči Bucelj s tresočim glasom. „Koliko zahtevate za Vaš strel? Jaz vam ga odkupim!“

„Koliko pa daste?“

„Tri tisuč goldinarjev!“

„Ah kaj — premalo je! Stojte, jaz strelim!“ Baron vstrelji, gospod Bucelj pa se zgrudi na tla. Priče prihité, a ni imel nobene rane. Le samega strahu zvrnil se je bil na tla.

Zopet je meril in zopet je vstrelil Bucelj, pa še slabše, kot prvič. Moral je biti nasprotniku v drugič živa tarča.

„Gospod baron, pustite mi življenje!“ prosi žid. „Dam šest tisuč goldinarjev!“

„Še vse premalo — več ste vredni!“ zatrjuje mirno baron, misleč narediti si lep dobiček. Pa žid je v vsej svojej smrtnej sili še vedno prebrisan, kajti šine mu pametna misel v glavo.

„Koliko pa me cenite?“ vpraša lokavo.

„Koliko? — Hm! — Najmanj dvajset tisuč ste vredni!“ odgovori nasprotnik.

„Vidite, gospod baron!“ nasmije se gospod Bucelj, „to je jako lepo. Ker sami pravite, da sem skoraj več vreden kot dvajset tisuč goldinarjev,

potem pač ne morem biti ‚capin‘. Moja čast je ne-omadeževana in zopet popravljena in ni se treba dalje streljati. Na svidenje, gospod baron!“

Po teh besedah odstrani se žid z globokim poklonom, baron pa se popraska za ušesi in misli na tistih šest tisuč goldinarjev, katere bi zdaj lahko imel, ako bi se bil prej zadovoljil z obljubljeno svoto.

Laž za lažjo.

V veseli družbi pripovedovali so si lovci svoje lovske dogodke in seveda so skušali drug družega v laganju prekositi.

„Jaz sem naletel necega dne na dve divji svinji“, pripoveduje prvi, „kateri ste šli lepo jedna za drugo. Dokler ne pomerim lahko na prvo, čakam — in vstrelim. Zadeta pade na tla, druga pa v moje začudenje postoji in se še tudi tedaj ne gane, ko se ji glasno kričé bližam. Glejte, kaj je bilo? Druga svinja bila je namreč slepa in gluha; da pa je našla svojo pot, peljala jo je prva iz usmiljenja s svojim repičem, katerega je držala druga v rilcu.“

„Meni se je nekaj celo družega pripetilo!“ nadaljuje drugi. „Ko sem šel nekoč na lov, najdem v gosti šumi celo mladega medveda, katerega vzamem in si ga vtaknem pred prsi za srajco. Že pa slišim od daleč pihati medveda in medvedinjo. Streljati nisem mogel, ker nisem imel puške nabite. Spležem torej hitro na drevo in začnem nabijati. Nikoli ne bodem pozabil tistih nevarnih in strašnih trenutkov. Medvedinja začela je plezati do mene, medved pa je v svoji jezi zgrabil drevo in ga tresel, da je vse pokalo. Vrh tega dobil je pa tudi mladič poguma in me je začel nesramno pod srajco grizti. Ravno sem bil z nabijanjem

gotov, ko me že hoče samica zgrabiti. Brž pomerim in sprožim. Strel in grozni polom sem še slišal, potem pa sem zgubil zavest. Ko se zbudim, ležal sem na tleh med dvema mrtvima medvedoma. Koj sem si vedel cel položaj tolmačiti. Ko sem bil namreč vstrelil samico, zlomil je bil medved drevo, katero se je pa nad njim podrlo in ga vbilo. Svoji sreči sem se takrat zahvalil, da se mi ni nič zgodilo.“

„Sicer nisem dober strelec“, oglasi se tretji, „vendar sem doživel na lovu nekaj tacega, kar mi malokdo verjame. Spremljal sem o neki priložnosti svojega strica na lov. Naenkrat zapazim dva zajca leteti drug proti drugemu. Že sta si blizu in ravno pomišljam, na katerega bi pomeril, ko slišim strica kričati: „Vstrelj vendar, vstrelj!“ Hitro vzdignem puško, pomerim in sprožim. Pa glejte čudo! Ko se dim nekoliko razkadi, vidim zajca z glavami skupaj se držati in ker sta hotela drug od drugega, vlekel je vsak le nazaj in tako sukala sta se na okrog. Takoj letiva s stricem bliže si ogledat čudno prikazen, in kaj vidiva? Zajca bila sta z glavami skupaj zapečaćena.“

„To ni mogoče!“ vzkliknejo poslušalci.

„Da, da, le slušajte! Ko sem si bil poprej doma nabijal puško, vzel sem mesto družega papirja star pisemski zavitek, na katerem je bil velik pečat. Pri strelu pa se je bil raztopil pečatni vosek in je zadel oba zajca ravno v trenutku, ko sta z glavami drug ob družega trčila.“

Kovač zobozdravnik.

Tone Klepačev h kovaču hiti,
Naj mu koj zob iz čeljusti dobi,
Ki ga je bolel že dolgo hudó,
Bolel, da spati ni mogel noč vso.

Skrbec kovač kaj premeten je mož;
 Misli si: „Čakaj, več prišel ne boš!“
 Žico priveže Klepaču za zob
 In jo pritrdi tja k naklu na rob.

Reče nato še, naj usta odpre,
 Divje pogleda, oči da žaré,
 Zgrabi železo, ki varil ga je
 In ga zamahne, da iskre leté.

Tone se vstraši, pozabi na zob
 In da privezan je naklu za rob,
 Zadič poskoči — skoz vrata zbeži,
 Zob pa na žici izdrt obvisi.

Razni norci.

Malokatera beseda rabi se tolikokrat v slabem in dobrem pomenu, kakor beseda norec.

Komaj se narodi majhno dete, že ga imenujejo malega norčeka, ako napolni s svojim kričem ušesa vseh domačih ljudij. Mnogokrat zraste tak mladič v pravega norca, in nam pozneje s svojim praznim govoričenjem še mnogokrat provzročuje uhobol.

Lepe deklice imenujejo radi v mladostnih letih ljubeznive norčeke. Toda ko postanejo velike, dobi ž njimi mož mnogokrat prav prismojenega norca v hišo.

Kdor nima denarja, ostane vedno v ljudskih ustih ubog norec in naj je prebrisan še bolj, kot marsikateri bogatin, ki bi si prej zaslužil imenovano besedo. Toda denar je denar in je celega sveta gospodar.

Kdor je v svojem srcu škodoželjen in hudoben, imenujemo ga hudobnega norca. Gleda tudi,

če more komu škodovati, a radi tega ni srečen, ker ni nikoli zadovoljen.

Več vredni so seveda dobri norci; toda tudi ti so malokedaj na dobrem, ker jih vsakdo rad za to ali ono priškrne in si njihovo dobrosrčnost na mogoči način izkoristi.

Najbolj sožalja potrebni pa so stari norci, katerega pa pri drugih ljudeh nikdar nimajo. Kajti za smeh so preveč nerodni, za sožalje pa preveč neumni.

Razna znamenja.

Če ima devojka premnogo ljubčkov, tedaj je to gotovo znamenje, da ne bo nikoli dobila moža.

Če noče bolnik zdravnika ter se ga brani, tedaj je gotovo znamenje, da še hoče — živeti.

Če se sluge vozijo, je znamenje, da bode njihov gospodar kmalu peš hodil.

Če ima umetnik pri nas kaj veljave, tedaj je znamenje, da je tujec. Domači preroki, in če so še tako izvrstni, nimajo veljave.

Če velik umetnik umrje lakote in pomanjkanja, je znamenje, da se bodo kmalu njemu na čast prirejale imenitne obedine.

Ce ni v mestu na kakem prostoru razsvetljave, je znamenje, da bi moral tam (zaljublencem) svetiti mesec.

Dvoumna oznanila.

Ljudje, ki hočejo svoje kosti prodati za dobro ceno, prinesejo jih naj v ulico N. N. št. 2.

Dobi se starejša gospa za razno popravilo po 50 h na dan.

Vinska klet daje se radi starosti v najem.

Dajejo se tudi konjski hlevi za boljše gospode v najem.

Proda se majhna kravica za manj premožno obitelj, katera je tudi slabega sena navajena.

Kot gospodinja pri neoženjenem gospodu imam njegovo mleko na prodaj.

Lep nov dežnik ostal je iz pozabljivosti v kateri prodajalnici starega predmestja.

Nekoliko starejši.

Gospa, katera bi bila rada vedno mlada, odgovorila je v družbi na vprašanje, koliko je stara:

„Ravno osem in dvajset let!“

„Koliko ste pa vi stari?“ obrne se vprašalec na njenega sina, na katerega je bila mati celo pozabila, da je v družbi.

„Jaz sem pa ravno pol leta starejši od moje matere!“ odgovori hudobnež.

Vredna je.

Mož je rekel ženi, s katero se je prepiral: „Ti nisi še toliko ne vredna, da bi te vrag vzel!“

„Kaj, nisem toliko vredna?“ kriči žena in kaže možu pesti.

„Torej naj bo!“ popravi mož, „vredna si, vredna, da te vrag vzame!“

Tega se boji.

Šaljiv črevljarček gre mimo strašno suhega kljuseteta, katero je bilo vpreženo pred težek voz. Ko je tik konja, skoči kaj naglo v stran.

„Neumnež!“ zadere se voznik, „čemu se bojiš konja, saj ne bije?“

„Oh!“ odgovori črevljarček, „da bi me konj vdaril, tega se ne bojim, pa bal sem se, da se — zvrne po meni!“

V gospodinjski šoli.

„Kaka mora biti črna kava, in kakšne lastnosti mora imeti, da je dobra?“ vpraša učiteljica v gospodinjski šoli že precej veliko deklico.

„O, to pa že vem!“ odgovori učenka. „Saj moj oče doma večkrat rečejo: Dekle, če hočeš kedaj svojemu ljubčeku vstreči s črno kavo, tedaj mora biti ta: črna kot hudič, vroča kot pekel in sladka kot ljubezen!“

Ni pravemu povedal.

Ošaben grof šel se je sprehajat za nekim travnikom, na katerem se je paslo več goved. Med njimi bil je tudi bik. Ta gleda nekaj časa imenitno oblečenega gospoda, a ker se mu ne zdi celo nič domač, zakadi se v njega. Grof moral je bežati, da je bilo kaj, in komaj je všel divji živali črez neko ograjo. Ves zasopihan zakriči kmetu, ki se je ravno bližal:

„Neumnež, kako si upaš tako divjo žival puščati kar tako na prostem!“

Kmetu pa se beseda neumnež nikakor ni zdela laskava in tudi on postane osoren ter pove grofu prav glasno:

„Tako, gospod? Ali nima moj bik ravno toliko pravice hoditi po travniku, kakor vi?“

„Kako si upaš na tak način govoriti z mano? Veš kdo sem?“

Kmet odkima z glavo.

„Jaz sem grof!“

„No — to je zelo lepo!“ nasmeje se kmet, „da ste grof, a to bili bi morali biku povedati in ne meni!“

Razumljivo.

Višji duhovnik, ki je bil znan kot jako priljuden in ljubezniv gospod, bil je nekoč na potovanji, kjer je naletel na majhnega dečka.

„Kaj pa delaš?“ začne se duhovnik pogovarjati.

„Služim za svinjskega pastirja!“ bil je odgovor.

„Koliko pa imaš plačila?“

„Dobim pač na leto po jedno obleko in dva para črevljev.“

„Kaj ne več!“ vzklikne duhovnik. „Glej, jaz sem tudi pastir, pa imam veliko boljšo službo.“

„O, že verjamem, gospod!“ pritrди odkritosrčno deček, „a vi bodete morali gotovo več prasic pasti.“

Duhovnik se nasmeje in si misli, deček ima tako prav, a v drugem smislu, kakor si je sam domišljjal.

Ne zadostuje.

Visokošolec dobil je z doma denarno pismo z desetimi goldinarji. Oče bil pa je na zavitek prilepil jedno marko premalo, kar pa je še le zadnji poštni urad zapazil. Dijak moral je plačati kazenski znesek. Ko pogleda zavitek, najde z rudečim svinčnikom napisano: „Ne zadostuje.“ Urad menil je s tema besedama število znamk, a dijak razumel je drugače, kajti koj družega dne že dobil je poštni urad sledeče pismo:

„Podpisani prosi c. kr. poštni urad, naj se ne vtika v njegove osebne zadeve, ker ga celo nič ne briga, ako mi 10 gld. na mesec zadostuje ali ne zadostuje.“

Vzgleđ.

Bratu necega duhovnika, kateri je vedno pridigal proti nezmernosti, reče nekdo: „Glej, kako uči tvoj brat, ti pa si vendar največji pijanec!“

„Tega ne razumeš!“ odreže se pijanec, „jaz in moj brat delujeva skupaj. On pridiga in uči proti pijančevanji, jaz sem mu pa — strašilni vzgleđ.“

Zakonska sol.

Učitelj obravnaval je v šoli sol. Ko je začel govoriti o njeni vporabi pri soljenju jedil, vpraša necega učenca:

„France, kaj pa storijo tvoj oče, če jim ni meso dovolj soljeno?“

Učenec: „Tedaj ga vržejo materi v glavo!“

Apostelj lekar.

Katehet: „Kaj pa je postal Savel, ko se je spreobrnil?“

Učenec ne ve.

Katehet hoče mu pomagati: „No —, a — —, apo — — —, apo — — —“

Učenec: „Apotekar.“

Dobro delo.

Ona: „Jaz bi rada vedela, kaj si ti kedaj dobrega storil v svojem življenji?“

On: „Glej jo, glej! Ali ni bilo dobro delo, ker sem te rešil nevarnosti, da bi bila skoraj kot — stara devica umrla?“

Na novega leta dan.

Črevljarček: „Stara prislovica veli, kakor je na novega leta dan, tako je potem navadno celo leto. Danes pa sem že na vse zgodaj dobil od mojstra dve zaušnici in od njegove ljubeznive žene eno. No, če bo celo leto tako, potem Francek — dober tek!“

Ne pride.

Šolski nadzornik stopi nenadoma v razred, kjer je učitelj ravno necega učenca mazal z brezovim oljem.

„Kaj pa delate?“ vpraša nadzornik in naguba čelo.

„Kakor vidite, kaznujem!“ bil je kratek odgovor.

„Kaj pa, če bo prišla dečkova mati nad vas?“

„Tedaj jo vržem ven!“

„Zna pa oče priti!“

„Tega ne bo!“

„Kako veste tako gotovo, da ga ne bo!“

„Ker sem oče — jaz sam.“

Dobro sredstvo.

Prvi kmet: „Sosed, kako storiš, da se iznebiš gosenic?“

Drugi kmet: „Oblečem si kožuh in se grem po vrtu sprehajati. Gosenice pa, ki mislijo, da je že zima, zlezejo kaj hitro v zemljo.“

Maščevanje.

Umirajoča žena: „Mož, obljubi mi, da vzameš po moji smrti Poklukarjevo Leno!“

Mož: „Kako ti pa pride kaj takega na misel?“

Žena: „Glej, iz maščevanja! Kajti potem se ji bode stoterno povrnilo, kar je meni kedaj hudega storila.“

Ni treba.

Krčmar razvije pred gostom zamazano obrisačo. Ker pa zapazi, da je tu in tam luknjasta, reče:

„Oprostite, gospod, kmalu prinesem drugo!“

„Ni treba druge nositi“, odgovori gost, „na tej obrisači so vsaj luknje snažne.“

Število tri.

Vzbudil sem se, ko je bila ura bližnjega zvonika ravno uro tri. Našel sem v daljnem premišljevanji, da je tri imenitno število.

Že če hočemo pisati, potrebujemo tri reči: pero, papir, črnilo.

Ko je Bog svet vstvaril, rekel je najprej le tri besede: „Naj bode luč!“ in koj so se prikazala na nebu trojna telesa: solnce, mesec, zvezde.

Ko je vesoljni potop pokončal vse ljudi, bil je rešen le Noa, ker je imel tri žene, in je bil oče treh sinov. Saj pa je iztesal tudi ladijo, ki je bila dolga tri sto in visoka tri deset komolcev. Ko pa se je nebo zjasnilo, poslal je tri krat goloba iz ladije.

Tri trte v sanjah podarile so Faraonovemu točaju življenje, tri trupla pa peku vislice.

Mozes naredil je tri čudeže.

Mesto Ninive merilo je tri dni hoda na okrog.

Judje morali so s škrinjo zaveze tri krat okoli mesta Jerihe, predno so se podrli oklepni zidovi.

Novorojeno dete prišli so molit trije kralji, ko pa ga je Judež prodal, dobil je zanj tri deset srebrnjakov. Na oljski gori prišel je Kristus tri krat budit tri svojih apostolov in ko ga je Peter zatajil tri krat, skesal se je, predno je petelin tri krat zapel. Predno je Gospod začel učiti, vemo, da ga je hudič tri krat izkušal in tretji dan vstal je iz lastne moči od mrtvih.

Tri reči dičijo naj naše srce: vera, upanje, ljubezen.

Kadar se zbudi v mladem srcu ljubezen, izrazi jo vsak v treh besedah: „Jaz te ljubim!“ kajti že tudi pregovor pravi: „Vseh dobrih rečij so tri.“

Prerok Jona sedel je tri dni v ribjem trebuhu, ker ga je kaznoval Bog, ki ima tri osebe.

Tudi stari Grki so poznali tri sinove boga Urana in tri sodnike, ki so sodili dušo na drugem svetu. Drugi svet pa je čuval pes s tremi glavami.

Mi Slovenci pa poznamo tri rojenice in tri sojenice, starega boga Triglava in goro enakega imena.

Pri starih Grkih bil je stol s tremi nogami sveta priprava in zato ima še dandanes vsak črevljar trinogato stolico.

Kolikokrat obžaluje mož, da je izrekel pred oltarjem tri krat „Ja!“, ker si je poleg treh križev, ki jih naredi na čelo, usta in prsi, naložil še četrtega.

Tako pa bi se dalo še marsikaj najti, toda končam razpravo, ker se bojim, da bi mi kdo rekel tri besede: „*Nehaj vendar enkrat!*“

KNJIZNICA

00000513714

